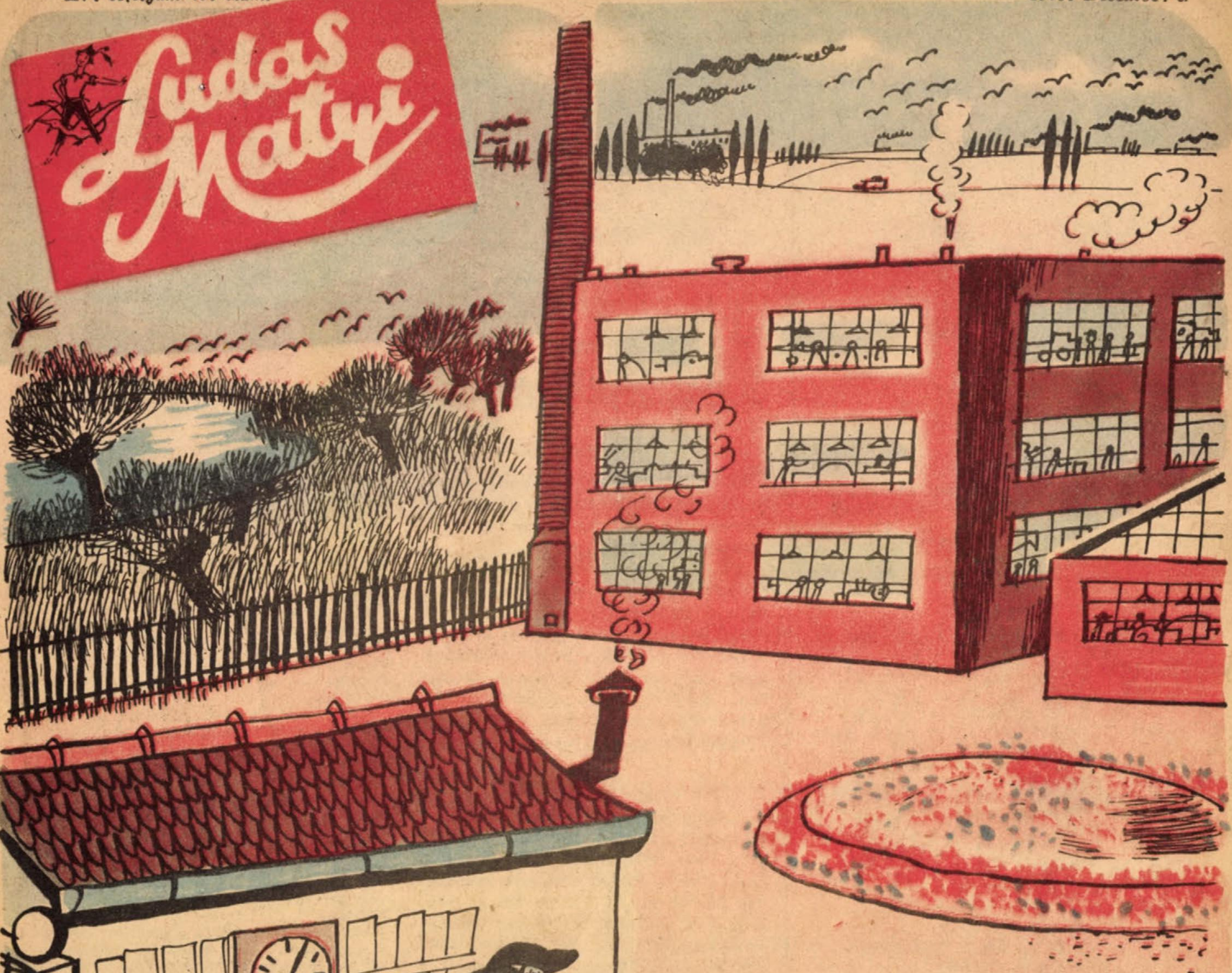
Ára: 1 forint

XV. évfolyam 49. szám. 1959. December 3.

Ludas Matyi

Szür-Szabó József rajza

Az Alföld iparosítása után

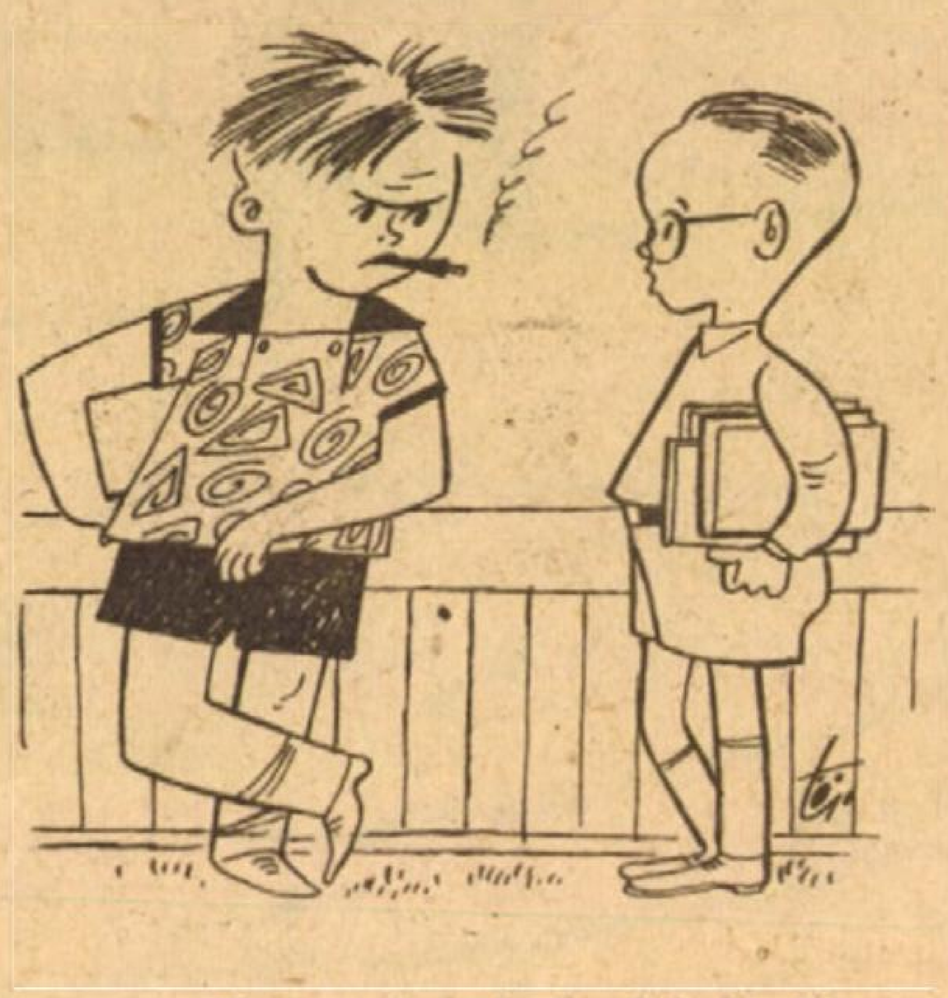
– Ejnye, ez a betyár már megint elkésett!

Egy rádióműsorszám illusztrációja

A rádió gyermekkara énekel, vezényel: Bottka Valéria és Csányi László.

Pályaválasztás

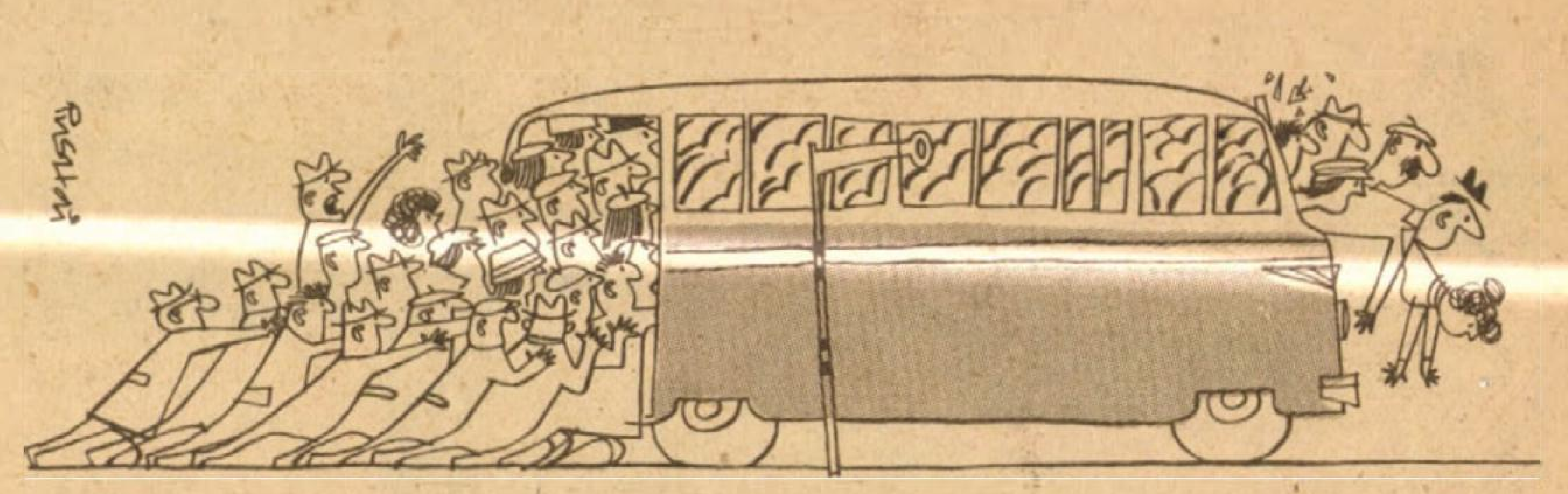
– Te mi leszel, ha felnősz?
– Orvos. És te?
– Én huligán.

Őszinte filmkritika

Pesti pillanatkép

Pusztai Pál rajza

– Belül üres! Nyomjuk meg! Hó-rukk!

Ezt olvastuk

Egy kis statisztika

Az általános iskolák nyolcadik osztályos tanulói részére szolgáló egészségtan könyvben az alább következő sajátságos statisztikát olvastuk:

„Száz 1866-ban született magyar ember közül csak negyven érte meg az 52. életévet, az 1920-ban születettek közül viszont már 92 haladta meg ezt a kort."

Tekintve, hogy az 1920-ban születettek majd csak 1972-ben lesznek 52 évesek, fenti adatot egy kicsit elhamarkodottnak tartjuk. Reméljük azonban, hogy az élet a tankönyvet igazolni fogja.

Milyen nyelven tárgyaltak?

A rádió is, a sajtó is jelentette, hogy az osztrák ökölvívó szövetség javaslatára a jövő évtől kezdve megrendezik a négy B-betűs főváros ökölvívó csapatainak küzdelmét. Ez a négy város: Bécs, Bratislava, Budapest és Belgrád. Mi csak arra vagyunk kíváncsiak, milyen nyelven folytak a tárgyalások, hiszen ez a négy város magyarul: *Bécs, Pozsony, Budapest és Belgrád,* németül: *Wien, Pressburg, Budapest, Belgrad,* az államok saját nyelvein pedig *Wien, Bratislava, Budapest, Beograd.* Szóval a négy B betű sehogyan sem stimmel.

Mi történt a Markó utcában?

„Féltékeny férj gyilkos merénylete a bíróság előtt" – olvassuk ezt a címet az Esti Hírlapban, s megdöbbenünk azon, hogy egy férj éppen a bíróság tárgyalótermét választotta ki elvetemült gaztette színhelyéül. A cikk elolvasása után némileg megnyugodtunk: csak a gaztett tárgyalása folyt a bíróság előtt. Nagy különbség!

Ritka elefánt

Azt írja a Népszabadság *„Csúcsteljesítmények az állatvilágban"* című cikkében, hogy *„az elefántoknál a 30 000 kilogrammos testsúly sem ritka".* Nos, háromszáz mázsás elefánt valóban a ritkaságok közé tartozik, ekkora elefántot még a legöregebb Afrika-vadászok sem láttak, ilyen nagyra csak egy elefantiázisban szenvedő elefánt nőhet.

Dr. Argus

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

A festmény legyen egyértelmű. Már amennyire lehet. Én legalább is mindig törekedtem arra, hogy a néző ugyanazt érezze, mint amit én kifejezni akartam. De vannak meglepetések.

Fiatal festő korombban egyik rokonom, nyilván inkább művészettámogatási indítékból vett egy képet tőlem.

Napnyugtát ábrázolt. Szemben az alacsony horizont fölött a nap korongja egyértelműen sütött, ugyancsak ilyennek ítéltem azt a lombos két fát, amelyek a kép jobb- és baloldalán lombozatukkal az ég felületébe rajzolódtak. A szembe jövő vakító világítás miatt természetesen a fák lombjai feketén terültek el az égen, csak a körvonalaik adtak szeszélyes sárga kontúrt.

A kép a rokonnál falra került. A következő vasárnap ebédre voltam hozzá hivatalos.

– No, ideakasztottam a képedet – szólt s megálltunk alatta nézegetni. Majd egy idő múlva így szólt: – Szép, szép a képed, Aurélkám, de azért meg kell mondanom, hogy az egyik biciklistát nem tudom teljesen kivenni.

– Mit, biciklistát? – hördültem fel – hol látsz te itt biciklistát?

A rokon rémülten nézett rám.

– Hát nem . . . hát itt nem biciklisták vannak? – s tette ujját a fák koronáját körülszaladó sárga fényjelenségre.

– Biciklisták az égben? – nyöszörögtem.

– Az égben . . . Hát ez ég?! – szólt csodálkozva a rokon.

Bernáth Aurél

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Pistikét rajtakapja a csősz, amint egy almafa tetején ülve egy hatalmas almát szorongat a kezében és rászól:

– Mit csinálsz ott azzal az almával, te bitang?

– Ott lent a földön találtam – feleli Pistike – vissza akarom akasztani.

*

A kávéházban a vendég feladja a rendelést a pincérnek:

– Hozzon egy csésze kávét hab nélkül.

– Tessék talán föl nélkül rendelni, mert a hab kifogyott.

December

Megyek az utcán, az egyik kirakatból fehér szakállú, krumpli orrú Mikulás bólogat ki rám.

Elérzékenyülök: itt a havas, fenyőszagú, szép december. Jön a Mikulás, csingilingi, ajándékokkal megrakott szánkón, a szánkót szarvasok húzzák, csingilingi. De szép! Eszembe jutnak a régi Mikulások, amikor apám bakancsát tettem ki az ablakba, hogy sok szaloncukor férjen bele.

Csingilingi, majd veszek Mikulásra a feleségemnek kesztyűt és egy tábla csokit, a fiamnak pedig könyvet, édességet, almát, mogyorót, a nővérem gyerekeinek...

Te jó ég! Decemberben karácsony is van... Milyen szép hónap ez a december, kicsit sok benne az ünnep, de azért ez a legszebb hónap. Karácsony: gyertyaszag, csillogó díszek, angyalhaj a nyakban, izgalom, bájgli, angyalhaj a lapocka körül, ajándékok, csókolózás, töltött káposzta, vendégjárás, angyalhaj a zokniban...

Mit veszek karácsonyra? A feleségemnek veszek egy cipőt, a gyereknek sok-sok játékot, az anyámnak Kukta gyorsfőzőt, apámnak nyakkendőt...

Várjunk csak! Mikor is kapok fizetést? Másodikán. Az annyi, mint másodikán, csingilingi, de szép hónap a december! Össze kell majd írnom, kiknek kell ajándékokat vennem: Emma néninek kell, Laja bácsinak kell, Bözse néninek kell...

S karácsony után jön a szilveszter. Tejóisten! Szilveszterkor kirúgunk a hámból: eszünk, iszunk, dalolunk, csuhajja, hajnalban korhely levest eszünk, ihajja. Mikor is kapok én fizetést? Másodikán, ihaija, csuhajja.

Komolyan mondom, nincs szebb hónap, mint a december. Én nyugodt vagyok, ki fogok jönni a pénzből: a feleségem Mikulásra kesztyűt kap, karácsonyra cipőt, a gyerek játékot, könyvet, édességet, a sógorom kap egy szarvast, az Emma néni szánkót, Laja bácsi angyalhajat zokniban.

Pardon, rosszul mondtam: Mikulásra kap a feleségem töltött káposztát, karácsonyra nyakkendőt, a fiam kap játékot és fenyőszagot, Emma néni havat, Béla bácsi Mikulást, Laja bácsi ihajját kap Mikulásra, csuhajját kap karácsonyra, szilveszterkor pedig locsolni megyünk, mert idén a húsvét is decemberben lesz, csingilingi.

Húsvétra kap tőlem a feleségem egy karácsonyfát, karácsonyra élő nyulat és Emma nénit, szilveszterre pedig egy szánkós szarvast.

Ki fogsz jönni a pénzből, csak ne idegeskedj! Ki idegeskedik? Én? Szó sincs róla. Én imádom a decembert, ez a legszebb hónap az évben, ilyenkor nyílnak az orgonák. Szeretnék dec. hó éjszakáján, letépni minden orgonát... Nem, nem tévedtem. Az idén május is decemberben lesz, február is, április is, július is. Az egész év decemberben lesz. Decemberben lesz a feleségem nevenapja és születésnapja, a fiam neve- és születésnapja, a megismerkedésünk évfordulója, a házassági évfordulónk, apám házassági évfordulója, a nagybátyám házassági évfordulója... Az idén minden decemberben lesz.

Mégsem vagyok nyugtalan.

A feleségemnek veszek Mikulásra egy tál korhelylevest, a fiamnak krumpliorrú, fehérszakállú nyuszit, a sógoromnak májusi orgonát lopok karácsonyra...

De szép hónap a december, csingilingi.

Mikes György

Szovjet—amerikai kulturális egyezmény

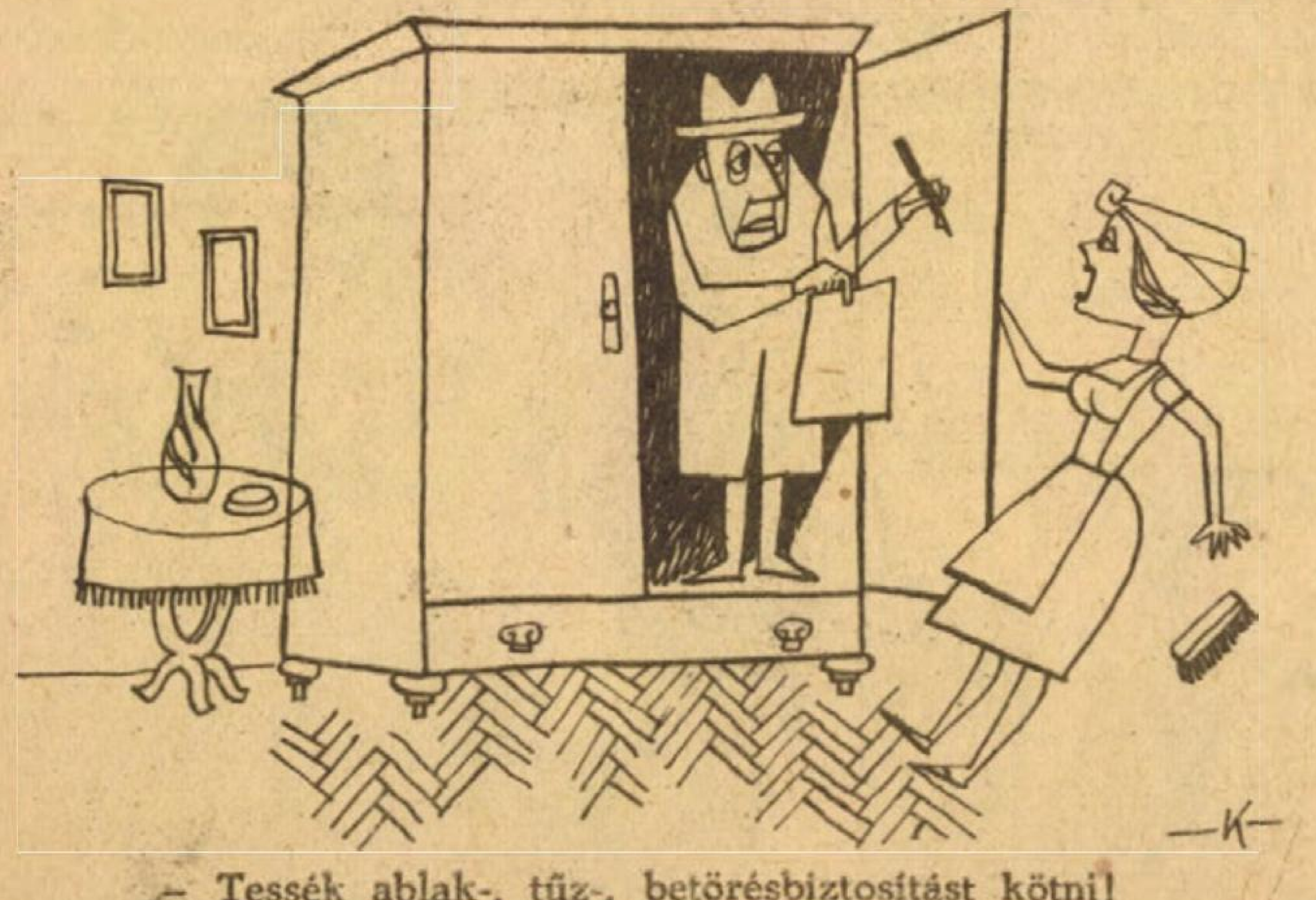
Vasvári Anna rajza

Ez is diplomácia!

Az élelmesség teteje

Kaján Tibor rajza

– Tessék ablak-, tűz-, betörésbiztosítást kötni!

Társadalmi munkában

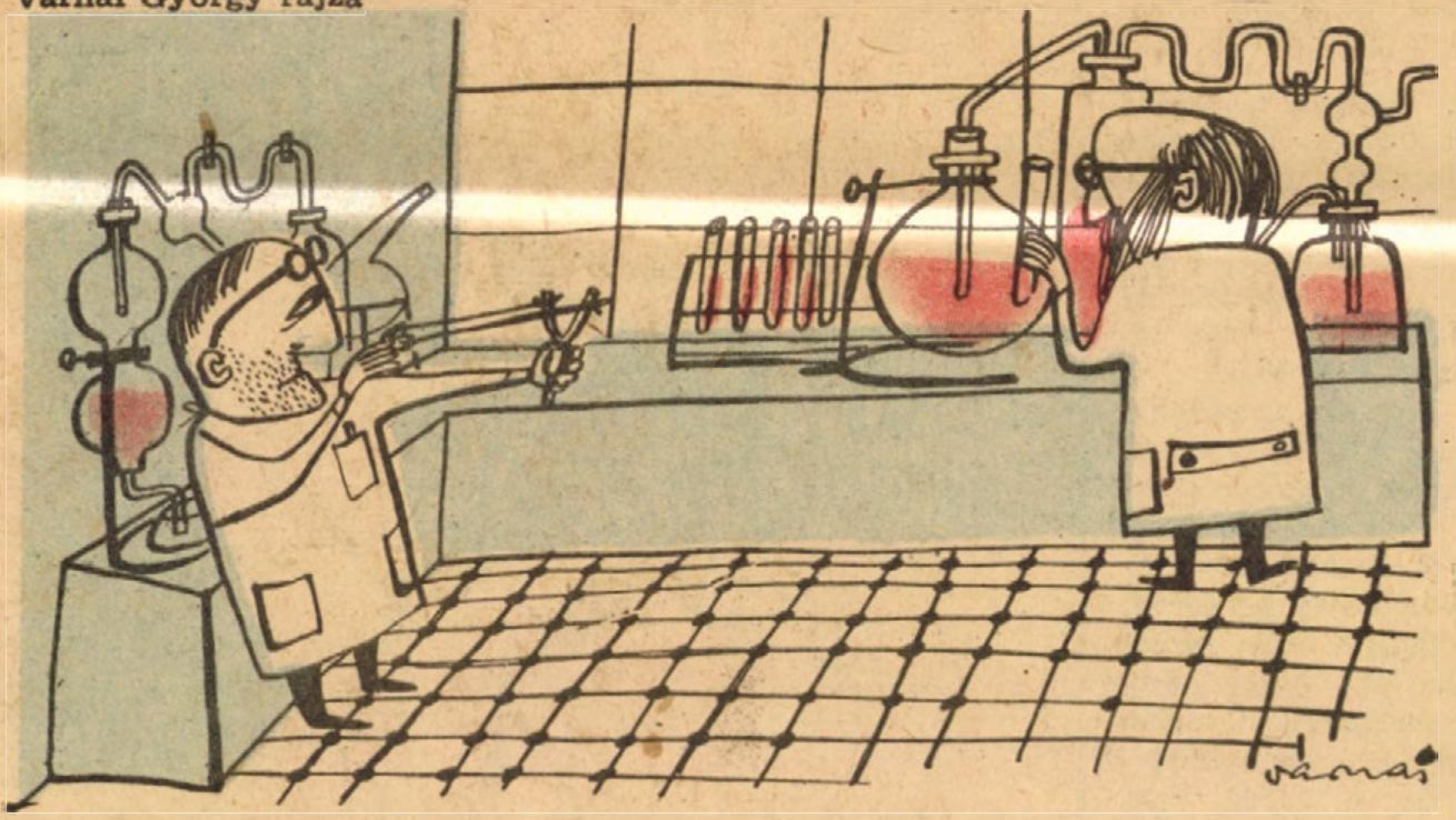
Toncz Tibor rajza

Aki látni akarja az előadást...

Szakmai irigység

Várnai György rajza

AMERIKAI DIADALMENET

Az Egyesült Államok népe olyan ünnepi megmozdulás előtt áll, amilyent még nem látott ez a kontinens. Nem, nem arról van szó, hogy a Holdba repült első amerikai visszaérkezik hazájába. Ennél többről van szó!

Egy jelenleg Európában szolgáló, leszerelés előtt álló katona érkezik haza Amerikába. Hogy ki ez a katona?

Elvis Presley, a rockandroll-fenomén!

Többet nekünk sincs erőnk mondani.

satöbbi...

A Tanács körúti üzletsoron látható ez a csillogó cégtábla:

...NŐS ...KTSZ

Mi ez? A pesti neonfény már a családi állapottal is viccel?

*

Ezt a hirdetést olvastuk:

„Az Autóbuszüzem keres gépkocsivezetőket gyakorlat nélkül is."

Autóbuszutasok, vigyázat! Gyalogjárók nem kevésbé!

*

Az Uránia moziban az „Emberi sors" című remek filmet játszották. A 8 órás előadáshoz már öt perccel a kezdés előtt zsúfolásig megtelt mind az alsó, mind a felső hall. Sokan az utcán várakoztak. A nézőket pontosan 8 óra 22 perckor engedték be a helyükre. Az erkély várócsarnokában négy ülőalkalmatosság van, a földszinten nyolc, az úttesten egy se. A nézők átlagban félóráig topogtak – és zsörtölődtek. A harmadik sikeres héten nem tudják kiszámítani a kezdést? Avagy új Talponállót avattunk a Rákóczi úton?

*

A sült gesztenyével egyidőben szerényen megjelent a pesti utcán az ibolya.

– Illatos? – kérdeztem a virágárusnőt.

Az arcomhoz dugta.

– Tessék megszagolni!

Émelyítő illat csapta meg az orromat.

Szép kis szerénység!

Micsoda pacsuli parfümöt használ az egyszerű kis ibolyácska!

*

A Wesselényi utca és a Rumbach utca sarkán ásítozó üres telken lelkesen futballoztak a környék srácai. A korai decemberi alkonyatban már alig lehetett látni a labdát. Nem csoda, ha akadt

egy kis erőteljes szerelés és az éles-sípú bíró tizenegyest ítélt. Ott álltam a riadt kapus mellett és amíg a négytagú ellencsapat azon marakodott, ki rúgja a drámai tizenegyest, megkérdeztem:

– Hogy tudsz ebben a sötétben védeni? Hiszen alig látod a labdát.

Mire bölcsen felelte:

– Ő se látja rúgni!

*

Tombolva teregeti ki a világsajtó az amerikai televízió csalásait. A „szerencsés" és „művelt" rejtvényfejtőkkel mindig előre közölték a válaszokat.

Töredelmesen bevallom, a napokban magam is effajta csalást követtem el.

A Moziműsor című újság 47. számában többek között a következő fogas rejtvénykérdésre kellett felelni:

„Ki írta az Anyegin szövegét és ki szerezte a zenéjét?"

Töprengtem, töprengtem... Már-már feladtam a harcot, amikor véletlenül rápillantottam a rejtvény mellé tördelt moziszínlapra. Ez indiszkréten kikotyogta a választ, amit lopva kiírtam:

„Író: Puskin, zeneszerző: Csajkovszkij."

Stella Adorján

Jucika eladni tanít

Pusztai Pál rajza

Egytemójú ismerős

Másfél évvel ezelőtt, egy társaságban eltöltött este alkalmával ismerkedtem meg Lépner úrral. Ezen az estén módomban volt megismerkedni ifjú Szemere Józseffel is, ki éjfél felé szakított menyasszonyával, Babszikával. Lépner úrral, kivel ez estén Isten kifürkészhetetlen akaratából egymás mellett ültünk, jobb híján megbeszéltük ifjú Szemere József esetét Babszikával, majd hazatértünk otthonunkba.

Egy hónappal ezután, egy távolsági autóbuszjáratban találkoztam össze ismét Lépner úrral. Melegen üdvözöltük egymást, majd nyomasztó hallgatásba merültünk. Néhány keserves perc után Lépner úr megtalálta a beszélgetés fonalát és megkérdezte tőlem, mit hallottam ifjú Szemere Józsefről és Babszikáról. Semmit sem hallottam róluk, mivelhogy azon az estén találkoztam velük először és utoljára, de szívesen elmondtam Lépner úrnak, hogy Babszika ott és akkor, véleményem szerint butácskán viselkedett vőlegényével, ifjú Szemere Józseffel. A szakításról beszélgettünk ezután Lépner úrral Nyíregyházáig, ahol elbúcsúztunk, s én másnap repülőgéppel jöttem vissza, hogy véletlenül se találkozhassam össze a hazafelé úton ismerősömmel.

Három hónappal ezután egy kávéházban fogyasztottam éppen ebédemet, midőn Lépner úr sietett örömmel felém, üdvözölt és helyet foglalt asztalomnál. A káposztás kocka elnehezült a gyomromban, miközben Lépner úr kényelmesen cigarettára gyújtott és hosszú hallgatás után így szólt:

– Gyakran gondolok arra az estére, melyen felborult ifjú Szemere házassága Babszikával. Ha jól emlékszem, maga is hibásnak találta Babszika viselkedését, ugye?

Hirtelen dühbe gurultam és lepocskondiáztam ifjú Szemerét, közölve Lépner úrral, hogy szerintem Babszika csak nyerhetett azon, hogy a házasságából nem lett semmi. Lépner úr hálásan hallgatott végig, majd bizalmasan ő is elmondta a maga véleményét az ifjú Szemeréről és felszabadult szívvel vett búcsút tőlem.

Fél esztendő múlva találkoztam ismét vele. Egy eszpresszóban ültem ez alkalommal s egy nagyon sürgős ügyet fontolgattam éppen, midőn belépett és látható örömmel telepedve mellém, mindjárt így szólt:

– Nem is tudja, mennyire igaza volt magának, midőn ifjú Szemerét tette felelőssé a szakításért.

Idegességemben azonban gorombán viselkedtem és csúnyán a szavaiba vágtam, így kiáltva:

– Nem érdekel az ifjú Szemere, és a Babszikája sem érdekel, és felőlem mehetnek a pokolba!

Lépner úr elhallgatott, ahogy mondani szokás: a szó a torkára forrt. Megdöbbenve és ijedten nézett rám.

A saját gondolataimmal kezdtem foglalkozni, ügyet sem vetettem Lépner úrra. Néha elkaptam a pillantását: a tekintetében végtelen szomorúság és könyörgésféle reménykedés csillogott. Várt, hűségesen és bánatosan, kitartóan és gyötrődve várt a felszabadító, megengesztelő szóra.

A szenvedést nemcsak elviselni, elnézni sem lehet sokáig. Én sem bírtam soká, megtörtem. Mélyet sóhajtva, hátradőltem székemen, és így szóltam halkan Lépner úrhoz:

– Magam sem hiszem, hogy jól sikerült volna az a házasság Babszika és az ifjú Szemere között...

Somogyi Pál

Színházban

Szegő Gizi rajza

– Hallja, maga is köhöghetett volna inkább a nyári szünetben!

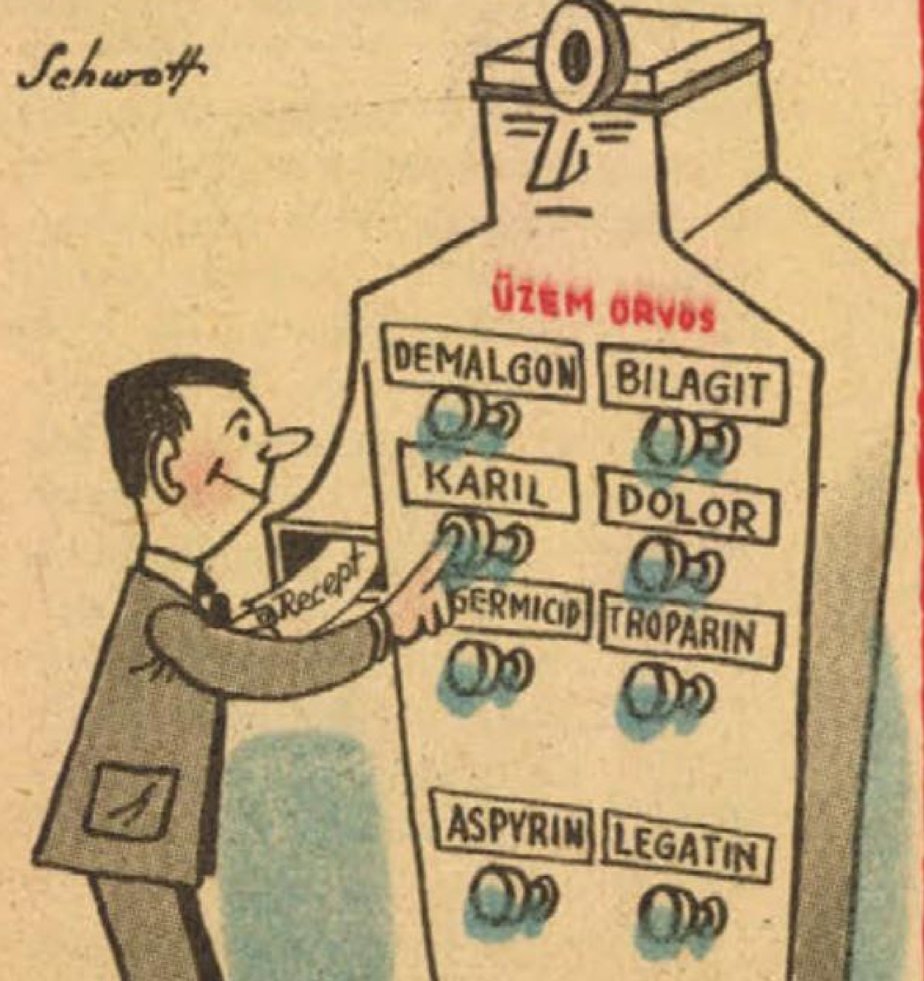
Helyi tisztításra vár

Szegő Gizi rajza

– Micike, maga megint a galambokat etette?

Vannak, akik ilyen üzemorvost szeretnének

Nyűgös modell

Toncz Tibor rajza

AMIRE NEM GONDOL AZ EMBER

Nem illik visszaélni azzal, hogy az ember régi barátai karriert csináltak. Így sohasem zaklattam Kortyait, akiről mint tudjuk a fejesek közé tartozik és még azoknak is a rangos csoportjába. De közbejött egy ügyes-bajos dolog, ami inkább bajos volt, mint ügyes és úgy festett, egyetlen ember tudja egyetlen szóval elintézni és ez nem más mint maga Kortyai.

A hadművelet szerencsésen indult, aránylag simán bejutottam szép, szőke titkárnőjéhez. Elegáns, finom nő volt, úgy festett, mintha most húzták volna ki a frizsiderből.

– Kortyai elvtárs influenzás – mondta. Az ágyat őrzi.

Tetszett ez az előkelő kifejezés. Gondoltam, kórházban nagy a személyzet, ott vigyáznak az ágyakra, tehát bizonyára a lakásán őrzi. Szimatom helyesnek bizonyult.

– Igen, otthon fekszik, – tette hozzá.

Ügyem nemcsak bajos lévén, hanem sürgős is, előzékenyen megkértem Miss Jégcsapot:

– Volna olyan kedves ideadni a főnök otthoni telefonszámát.

Ledöfött a hideg kék szempár:

– Sajnálom, magánlakásának telefonját nem közölhetem.

Mint az ilyenkor szokott, csengett a telefon és én elkullogtam. A küszöbről még hallottam, hogy a szép titkárnő a kagylóba rebegi:

– Az ágyat őrzi.

Hát ez pech.

Mint mindig az életben, a pechet szerencse követi. Három nap múlva egy fogadáson beleütköztem Kortyaiba. Még szorongatta a zsebkendőjét, az orrán ott piroslott a nátha utóvédje, de már jóízűen falatozta a protokoll-szendvicset.

– Örülök, hogy látlak! (Ez igaz volt.) Mint hallom pár napig az ágyat őrizted!

Átvettem a titkárnő gyengéd kifejezését.

Karonfogott, régi emlékeket elevenített fel, egyszóval a viselkedése élénken cáfolta Molnár Ferenc híres mondását: „Vagy a karrier, vagy a régi barátok."

Amikor előadtam, hogy hiába kerestem, rámripakodott:

– Ember, miért nem hívtál fel otthon!?

Elérkezett az idő: intrikálhatnék a titkárnő ellen, de lemondtam róla. Szerényen csupán ennyit szóltam:

– Nem tudtam a lakásod számát.

Mire demokratikusan hátbavágott:

– Ember, nem tudsz jobb kifogást mondani? Benne vagyok a telefonkönyvben!

S. A.

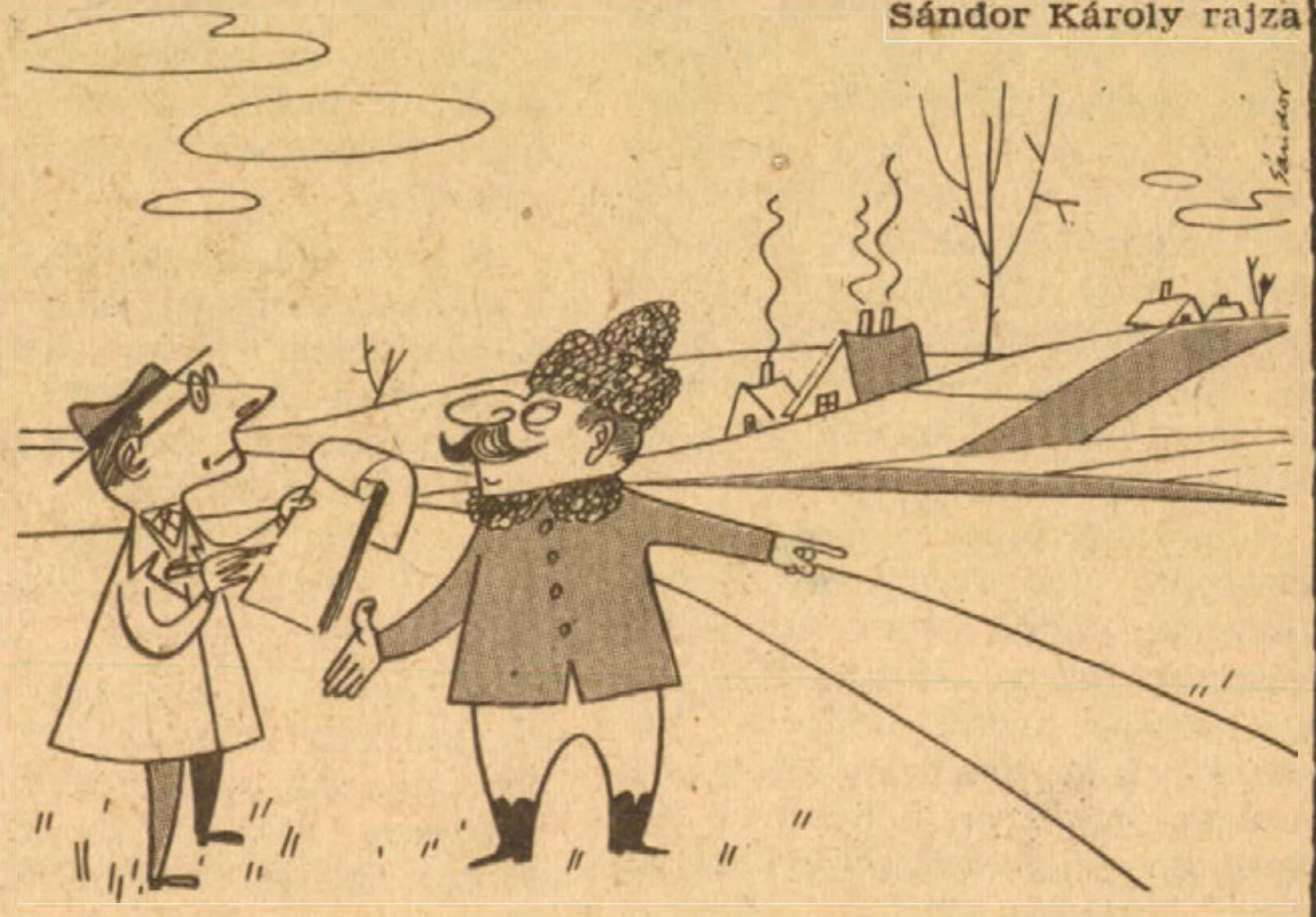
Háborús emlékiratok dömpingje Nyugaton

Hegedűs István rajza

Divat a babból, borsóból készült nyaklánc, karperec

Sándor Károly rajza

– Ebbe a szép darab földbe pedig, szerkesztő úr, bizsutériát vetek...

EGY AGGLEGÉNY TÖRTÉNETE

Az eszpresszóban, szokott asztalánál, újságolvasásba merülten találtam Pácz Alajos barátomat. Az „Al Ahram" című kairói napilapot olvasta éppen.

– Mióta tudsz te arabul? – kérdeztem tőle hüledezve.

– Hajaj, nagy sora van annak – mondta Pácz és összehajtogatta az újságot.

– Halljuk! – biztattam kíváncsian, mert láttam, hogy beszélni akar.

– Azt, ugye, tudod – kezdte –, hogy megrögzött agglegény vagyok, azaz voltam egy évvel ezelőttig. Akkortájt történt, hogy összejöttünk itt az eszpresszóban néhányan, öreg fiúk, – ilyen ronda november volt akkor is, – és azon keseregtünk, hogy milyen jó azoknak, akiknek családjuk van és milyen rossz nekünk, akik úgy élünk, mint a kivert kutyák és úgy is fogunk meghalni. Ha a napi munkától fáradtan hazamegyünk, nem fogad bennünket asszony csókja és gyermekkacagás, a lakásunk rideg albérleti szoba, ízléstelen, rozoga bútorokkal és egy idegen család emlékeivel. Soha nem ismert nagypapák és nagynénik képei néznek ránk a falakról, rosszalló tekintetük miatt csak félve merünk az asztalon papírból vacsorázni... Így keseregtünk. Akkor aztán valaki felvetette az ötletet: meg kell nősülni, de sürgősen, amíg nem késő. Igen, de hogyan? Hosszas tanácskozás után úgy döntöttünk, hogy kísérletképpen valamelyikünk nevében apróhirdetést adunk fel, közköltségen. Sorshúzással döntöttük el, hogy ki legyen az áldozat – s bár a lottón lenne ilyen szerencsém! – engem húztak ki. Ott, mindjárt megfogalmaztuk a hirdetést, mely szerint „Negyvenéves, jó állásban levő tisztviselő, hasonló körülmények között élő élettársat keres, fiatal, csinos leány vagy asszony személyében." A leveleket „Lakás lesz" jeligére kértük a kiadóhivatalba. Ez, persze, csalétek volt, de hát egyszer úgyis lesz lakása mindenkinek! Végül még megállapodtunk abban is, hogy a beérkező leveleket együtt bontjuk majd fel, és közösen döntünk a jövendőbeli személyét illetően. – Jött is egy hét alatt vagy huszonöt ajánlkozás. Izgatottan ültük körül az asztalt, sorra bontogattuk fel a leveleket és rakosgattuk félre az esélyeseket. Volt ott leány, elvált- és özvegyasszony is, fiatal, középkorú és öregecske, lakással és lakás nélkül, némi hozománnyal és lelkiekben gazdag is, de a legérdekesebb ajánlat egy nyomtatott kartonlapon volt olvasható, a következő szöveggel: TANULJON INKÁBB ARABUL! KÜLÖNÓRÁK 10 FORINTTÓL, KREPÁK, ZERGE UTCA 115.

– Na és?! – nógattam kíváncsian, mert elhallgatott.

– Mit „na és?" – láthatod! Megfogadtam a jótanácsot.

Zsiray Károly

Hangjáték

Fel kell hívnom Korponait. A hivatalban már nem találom.

– Halló! Korponai lakás?

Bájos, kicsit fátyolozott női hang.

– Igen, Korponai lakás.

– Kezét csókolom! Itt Tallós! Otthon van már a kedves férje?

– Itt Korponai Tamás beszél.

A fene egye meg! Kell nekem mindig kezétcsókolommal kezdeni!

– Szóval édes fiam, apukád otthon van már?

– Nincs.

– Na jól van! Szervusz!

Hol lóg ez a nyavalyás Korponai? Fél óra múlva újra hívom. Jól ismert borízű basszus jelentkezik.

– Tessék!

– No csakhogy megjöttél, vén tróger! Hol kujtorogsz örökké? Sem az irodában, sem otthon? Megállj öreg csibész, egyszer elkap az asszony...

– Kivel beszélek?

– Tallós Ferivel! Már meg sem ismered a hangomat? Persze jobban szereted a Pipike szopránját...

– Kivel akar beszélni?

Jaj! Hát ez ki?

– Kérem szépen... én a Korp... én a ház urával szerettem volna...

– Én az anyósa vagyok. Mit mondjak, ki kereste? Tallós?

– Nem kérem... Kallós! Illetve Kallósi, ...ha szabad kérnem...

Leteszem a kagylót. Cseng a telefonom. Az előbbi basszus.

– Halló! Tallós?

– Nem, kezicsókolom... Nem Tallós... egészen más... ez egy férfiruhaszalon...

Újra csengetés. Felvegyem? Ne vegyem? Hátha más. Halkan jelentkezem.

– Tessék.

Megint csak az anyós hangja. Ez nem megy le rólam! Most mit mondjak? Nem tudom már, hogy az előbb ki voltam.

– Körkötőszövő Tömegcikk...

– A marha mindenit!

Brrr! Hogy tud káromkodni! Szegény Korponai! Alig teszem le a kagylót, újra csenget. Nem veszem fel! A csengő csak szól. Leveszem a kagylót, de nem szólok bele.

– Halló! A keserves istenit ennek a büdös telefonnak! Szólaljon meg hát!

Majd bolond leszek! Már reped a tüdőm, de nem merem letenni, mert az gyanús. Óvatosan az asztalra helyezem a kagylót, átosonok a szoba túlsó végébe és ott kifújom magam. Ide is elhallatszik a mama fékevesztett üvöltése. Kimegyek az előszobába, nem elég, tovább a konyhába és megeresztem a vízcsapot. Ez jó! Nem hallok semmit, csak a víz zubogását...

Másnap délelőtt Korponai felhívott.

– Tegnap hívtalak egész délután, de folyton valami hülye jelentkezett, aki kezicsókolomot köszönt nekem, mindig másként mutatkozott be és a végén már bele sem szólt a kagylóba, csak hagyott ordítani.

– Hát te voltál? Azt hittem, az anyósod!

– Nekem nincs anyósom.

Nincs anyósa! De hiszen én akkor egy közönséges vadidegen, tévesen tárcsázott anyóssal enyelegtem tegnap! Borzasztó dolog ez a telefon.

Vidrányi István

(A politikai plakátkiállítás anyagából)

Szuper-gépesített háztartás

– Tessék már mondani, melyik a mosogatórongy-automata?

Fő, hogy újszerű legyen!

Kaján Tibor rajza

Dramaturg: A modern színpadkép már megvan, most már csak egy jó darab kellene hozzá...

Udvariasság

Fejlett mezőgazdasággal rendelkező udvarias ország vagyunk.

A különféle udvariassági versenyek országos rendezőbizottsága már tett is lépéseket a Nemzetközi Olimpiai Bizottságnál az udvariassági versenynek olimpiai számmá való felvétele iránt, s hazánk átalakult egyetlen óriási edzőtáborrá.

Az elmúlt héten például egy ismerős családnál Katalin-napot ünnepeltek baráti társaságban, s a díszuzsonnára engem is meghívtak. A rögtönzött büféasztalnál maga a háziasszony állt, s amikor odaléptem, így szólt:

– Tessék kérni!

Zavartan motyogtam, hogy egy kis feketekávét szeretnék. A háziasszony töltött, majd megkérdezte:

– Hány cukorral?

Hirtelen nem tudtam dönteni, haboztam.

– Ne gondolkozzunk, kérem! – mondta a háziasszony, és elémtette a cukortartót. Csupa nagy kocka volt benne.

– Aprót kérek! – mondtam.

Kaptam mokkacukrot. Közben a hátam mögött a következő hangok hallatszottak:

– Gyerünk, kérem, más is akar kávét!
– Mi lesz ott elöl?
– Ne tessék lökdösni!
– Én előbb voltam itt, kérem!

Meghatva hallgattam az udvarias szavakat – tessék, kérem – amelyek elválasztják a civilizált embert az őserdő vadjaitól.

A feketekávé különben igen jó volt, csak egy kicsit erős, s ezért egy kis tejet kértem még a háziasszonytól.

– Mire lesz? – kérdezte.

Felfedtem szándékaimat, mire kaptam tejet, s a fürge háziasszony már a többiekhez fordult:

– Ki következik?

Majd csengő hangon kiáltotta:

– Menjünk beljebb, kérem, a hall egészen üres! Tessék az ülőhelyeket elfoglalni! Iparkodjunk!

Nem is részletezem tovább. Minden mozdulatot, minden hangot az embernek ember iránt való udvariassága jellemzett.

Hazafelé menet sikerült felkapaszkodnom az utolsó autóbuszra, némi közelharc után, amelyben a darwinizmus tapasztalatai alapján a gyengék elhullanak, az erősek leülnek. Miközben az utasok tépték, gyűrték, taposták egymást, a kalauz helyeslően biztatta őket:

– Csak úgy, mint otthon, kérem!

Teljesen igaza volt. Az udvariasság olyan erény, amelynek otthon, munkahelyen, utcán, járművön, gyalog, vendégségben, moziban és űrrakétában egyaránt ragyognia kell.

És ezzel az örökérvényű igazsággal zárom soraimat, bízva az olvasó udvariasságában.

Feleki László

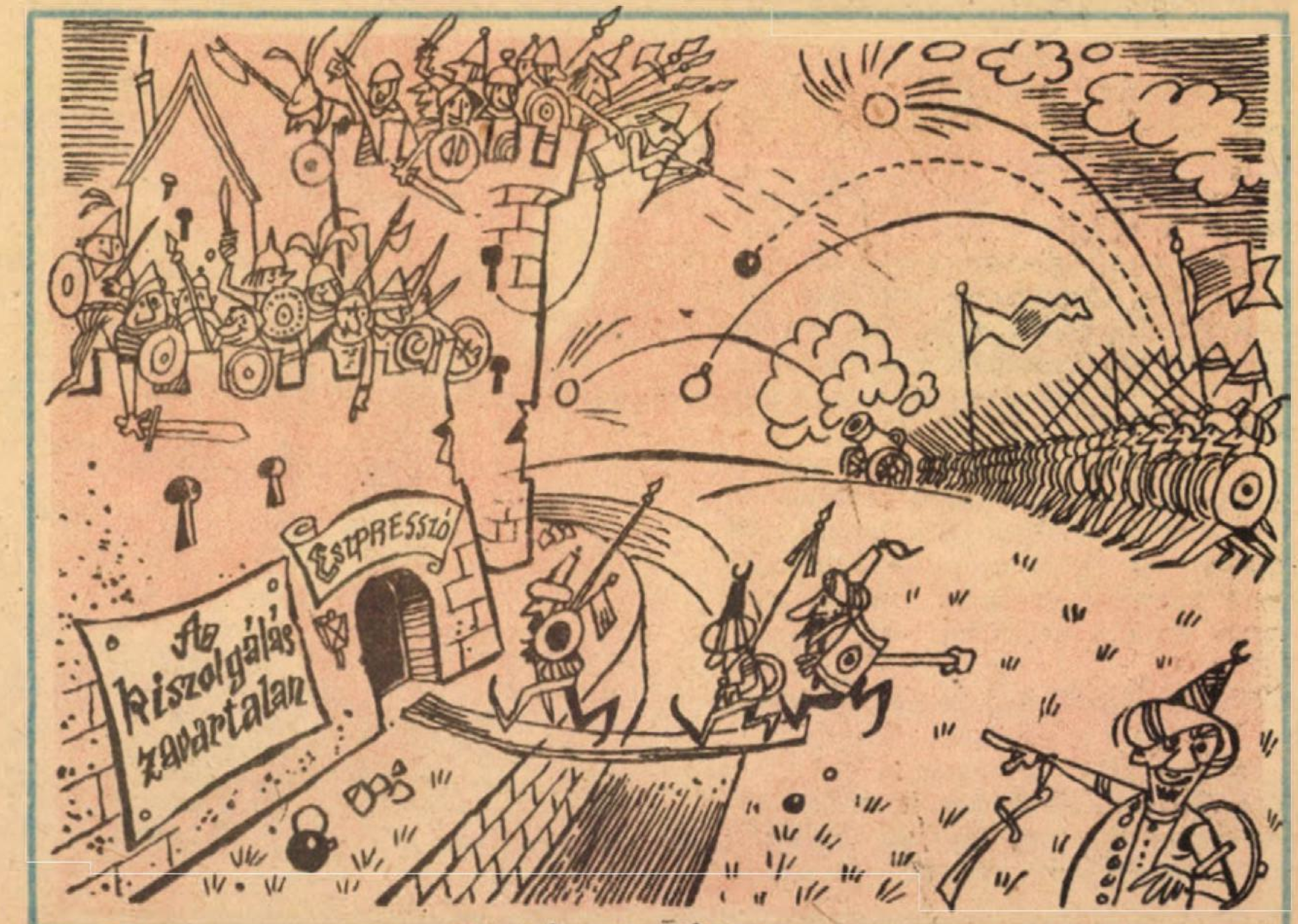
A NAGY kísérlet

I. Kísérletező: 8500...
II. Kísérletező: Feljebb!
I. : 10 000...
II. : Csak gyerünk tovább! Semmi tétovázás.
I. : 12 500...
II. : A levegő teljesen tiszta. Mindent bele!
I. : 14 000...
II. (e l s z á n t a n): Magasabbra! Nincs megállás...
I. : 18 500...
II. : Vegyen hosszú és mély lélegzetet. Tovább!
I. : 21 000...
II. : Előre a csillagok felé!
I. : 23 500...
II. (s á p a d t a n): Magasabbra!
I. : 25 000...
II. : Rendben van. Ennél maradunk.
Ellenőr (b e): Milyen alapon számolnak ezért a hálószobabútorért huszonötezret? Mutassák az árkalkulációjukat.
Kísérletezők: A kísérlet nem sikerült. (S ü l l y e d n e k.)

G. Sz.

Középkor

Toncz Tibor rajza

Az üzlet, az üzlet...

Itt a Mikulás!

Mikulás-áradat

Kaján Tibor rajza

Késik a Mikulás

Pusztai Pál rajza

Konkurrencia

Mészáros András rajza

– Nem szégyelli magát? Én láttam meg előbb!

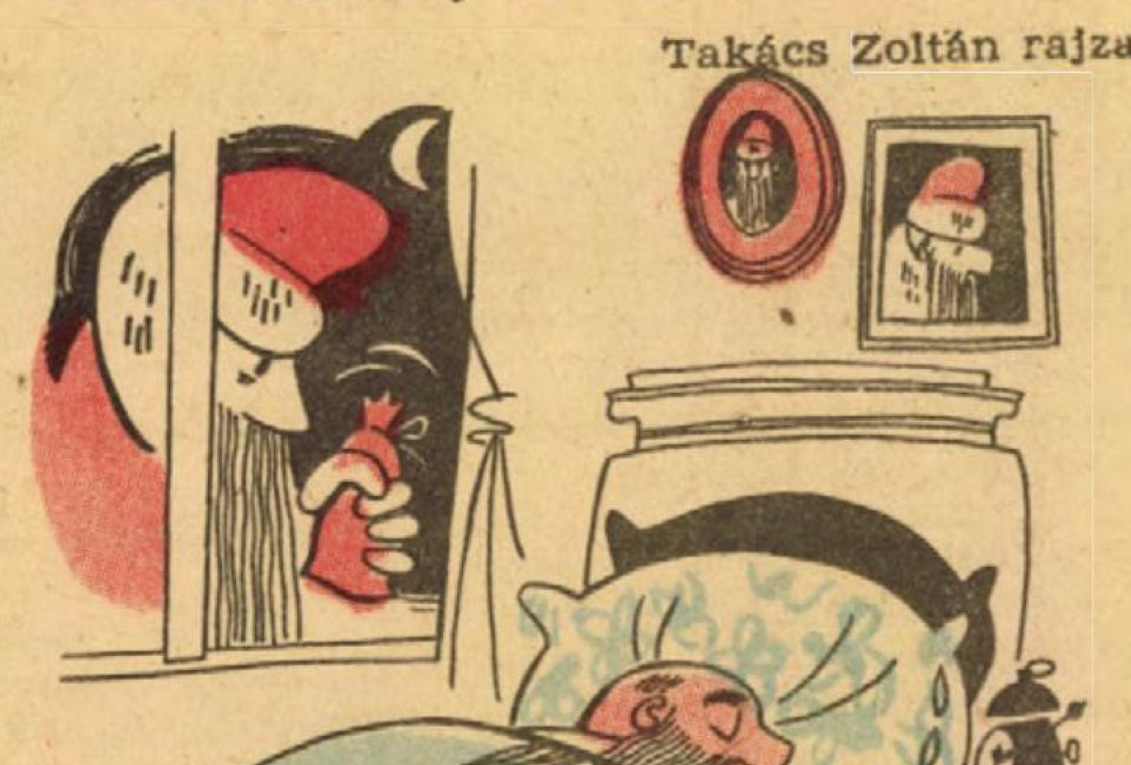
Egy pesti bérházban

Hegedűs István rajza

Mikulások, ha találkoznak

Takács Zoltán rajza

Hogyan született a narrátor?

Jól figyeljetek, gyerekek! Biztosan mindannyian tudjátok, mi az a narrátor. Hát hogyne tudnátok, hiszen művelt gyerekek vagytok, nem úgy, mint Pistike, akinek örökösen futballozáson meg rablógyilkosságokon jár az esze. De azért mégis elmagyarázom nektek a dolgot, hogy teljen-múljon az idő.

Bizonyosan észrevettétek már, hogyha színházban voltatok, hogy a színpadon időnként megjelenik egy idegen bácsi, aki hosszú-hosszú dolgokat mesél mindenféléről. Ez a bácsi néha lehet néni is és nem is muszáj neki idegennek lenni. Úgy is meg lehet csinálni a dolgot, hogy a szereplők közül egyik vagy másik hirtelen átváltozik ilyen mesélő emberré, ez aztán reflektorfényt kap és valamivel több prémiumot. Ez a mesélő bácsi aztán mindent elmesél, amit tudni kell életről, halálról és más hasonló dolgokról. Őt

nevezik narrátornak, és most, hogy már ezt is tudjátok, hadd mesélem el végre, hogyan született meg az első narrátor, mert az is nagyon érdekes.

Hát az úgy volt, hogy élt egyszer valahol a világban egy költő, aki olyan szegény volt, mint a templom egere. Ezt a költőt úgy hívták, hogy Cinquecento Amádé és nagyon szeretett volna már pénzhez és dicsőséghez jutni. Egy szép napon aztán a homlokára csapott Amádé és így kiáltott fel:

– Színdarabot fogok írni! Milyen tökkelütött is vagyok én, hogy ez eddig nem jutott az eszembe. Csak írtam a verseket a bánatomról és azt kellett tapasztalnom, hogy az én bánatom nagyon keveset jövedelmez nekem. Rímeket keresgéltem, ritmust keresgéltem és tulajdonképpen nem keresgéltem egy krajcárt sem. Drámát fogok írni, amely hírnevet és tantiemeket von maga után!

Amádé rögtön le is ült darabot írni arról, hogy az élet nem ér egy krajcárt sem. Ez a téma onnan jutott eszébe, hogy sok pénzt akar a darabjával keresni. Azt is elhatározta Cinquecento Amádé, hogy mély dolgokat fog beleírni a darabjába, amit aztán majd magas művészetnek neveznek a kritikusok. És mivelhogy modern költő volt, így morfondírozott magában:

– Modern színdarabot fogok írni, mert a modern ember komplikált lelkét nem lehet kifejezni a régi módon. Nem szólván az én komplikált lelkemről. Rontom-boptom, én a formát mind felbontom.

Az érdekes kísérlet híre csakhamar eljutott az újságok íróihoz is. Egymással versengve kezdtek cikkeket írni Amádéról és darabjáról, amely olyan lesz, amilyen még nem volt. A színigazgatók egymásután zörgettek Amádé ajtaján, s mivelhogy a költő az alkotás lázas önkívületében nem hallotta ezt, az ajtó hasadékán át nyújtották be neki az előlegeket. Ettől kezdve Amádé saját dicsőségétől és az előlegen vásárolt italoktól megrészegedve, éjjel-nappal formát bontott. Így történt, hogy hét nap, hét éjjel el is készült a darab, amelyet Amádé annak a színháznak nyújtotta át, amely a legkevesebb előleget adta.

Mondanom sem kell, hogy Amádé művét a színházban óriási lelkesedéssel fogadták. A dramaturg, amikor elolvasta a darabot, ájultan fordult le a székről a gyönyörűségtől. Rögtön vitte is a csodálatos művet az igazgatójának, hadd ájuljon el ő is. Amikor már mindenki elájult, elkezdődtek a próbák. „Végre egy modern darab!” – mondogatták a színészek lelkesen, csak egy öreg színész vágott keserves arcokat, aki a saját, meghalt anyjának jobb karját alakította. Egyszer aztán így szólt dühösen:

– Én ezt a darabot nem értem. Ennek nincsen semmi értelme...

Hát ez aztán gyorsan elterjedt a színházban. Nem telt bele egy nap, egy éjjel és már senki sem értette a darabot. Nosza, hívatták a szerzőt, aki újból elolvasta darabját, majd így szólt:

– Egy életem van, egy halálom, de én sem értek ebből egy szót sem. Pedig világosan emlékszem, hogy volt értelme, de én azt már elfelejtettem.

Mit volt mit tenni, Amádé hazavitte művét és hét nap, hét éjjel gondolkozott, miről is szól a darabja. Végre rájött és ragyogó arccal, s egy nagy paksaméta papírral megjelent a színházban. Azokon a papirosokon megmagyarázta Amádé,

miről is szól a darab és hogy is kell érteni azt. Persze, volt nagy öröm a színházban. Csak az igazgató aggályoskodott még egy kissé:

– Mi most már értjük... – mondta – de hogyan fogja a közönség megérteni?

– Mi sem könnyebb annál! – szólt a rendező. – A szerző minden este eljön és a színpadról elmondja a magyarázatot.

Így is történt. A drámának óriási sikere volt. A szerző később belefáradt a magyarázgatásba és megbízott egy embert azzal, hogy esténként, csekély napidíj ellenében, magyarázza meg helyette a darabját. Ez volt az első narrátor.

Most már tudjátok, hogyan született meg a narrátor. Jók legyetek, gyerekek, mert különben legközelebb megint mesélek nektek valamit.

Gádor Béla

A szerencse fia

Alkonyatkor igyekszem hazafelé. A sarkon, a lámpa fényében, egy vadonatúj, külföldi márkájú autó csillog, olyan, amelyet a hotelek előtt oly szívesen vesz szemügyre az ifjúság. Az autónak magyar rendszáma van, előtte egy szánalmas külsejű férfi áll, kezében kalap, reszketős hangon motyog valamit. Afféle kezdő koldus lehet,, félénk, arca borostás, háta hajlott, ruhája rongyos. Két forintot dobok a kalapjába és, míg hálálkodik, megszólítom.

– Miért ezen a környéken koldul, bácsika? Látom, hogy kezdő. Én azt tanácsolnám, sokkal jobb hely erre a célra egy templom bejárata, több jószívű asszonyság jár arrafelé.

– Sajnos, nem mehetek – válaszolja fáradt hangon – – nem hagyhatom itt a kocsimat...

Micsoda?! A kocsiját?! Ez őrült! Gyorsan tovább akarok állni, de látja szememben a hitetlenkedést és szaporázza a szót.

– Látom, nem hisz nekem. Ha érdekli, elmesélem a történetemet, ilyenkor már úgyis kihalt a környék, üljünk be talán a kocsiba!

Ezzel – hitetlenkedésem utolsó ellenérveként – lapos kulcsot szed elő a zsebéből és kinyitja az autó ajtaját. Nyomban fényár önti el a kocsi belsejét és letelepszünk az első ülésre.

– Jólkereső, gondtalan ember voltam, mérnök az egyik vállalatnál – kezdte elbeszélését – szép lakásom volt, ifjú, elegáns hitvesem, pufók gyermekeim. Jól öltöztünk, telt mindenre, szorgalmas voltam. Televiziót vettünk, mosógépet, magnetofont, lassan már egy kocsira is kezdtem gondolni. És az idén, tavasszal történt a tragédia.

Szünetet tartott, egy szarvasbőr darabkával letörölt valami láthatatlan porszemet a szélvédő üvegről, majd folytatta.

– Tavasszal külföldi társasutazáson vettem részt. Kint találkoztam bácsikámmal, akiről húsz éve nem hallottam semmit. A gazdag bácsika, a találkozás örömére – hiszen jóformán senki rokona nincsen rajtam kívül – bevitt a legelőkelőbb autószalonba, kiválasztotta a legszebb típusú, legdrágább kocsit és megvásárolta nekem.

Képzelheti, milyen boldog voltam. Amikor hazaérkeztem, mindenki megcsodálta a kocsimat. A Vámhivatal is. Derekasan szép adót vetettek ki a kocsira. Olyan összeget, amit nem tudtam volna előteremteni, csak, ha a kocsit eladom. Dehát eladni egy ilyen csodaautót? Fájt érte a szívem, hiszen tudtam, mégegyszer az életben nem juthatok ilyen pompás autóhoz. Más utat kellett hát választanom. Elcseréltem a lakásomat egy kisebbre, eladtam a televíziót, magnót, az öltözködésre nem költöttünk többet és zsíros kenyeret eszünk lókolbásszal, ami végeredményben egészséges is. Hát ez az én történetem! De bocsánat – szólt – jönnek!

Kiugrott a kocsiból, előrenyújtotta viseltes kalapját és reszketős hangon megszólalt:

Az úristen nevében, csak pár fillért, benzinre...

Tardos Péter

KI MIBEN VÉTKEZETT

— Ami Dante poklából kimaradt —

A pokolbeli városban előttünk
úgy sorakoztak a szép üzletek,
miként minálunk. Sima járdán jöttünk,

a kirakat mind fényes és remek,
de tétovázók és ijedtek voltak
az ott bolyongó, halvány emberek,

kik egy-egy ajtón félve benyitottak,
de köszönésük nem fogadtatott,
s hiába kértek, mert ott bent a zordak

csak elfordulva mondták: — elfogyott!
Amaz pár inget vitt a mosodába,
de visszadobták: — Piszkos és kopott!

Emez lihegve ment be a postára
s egy ablaknál valamit kérdezett,
a hivatalnoknő nem nézett rája

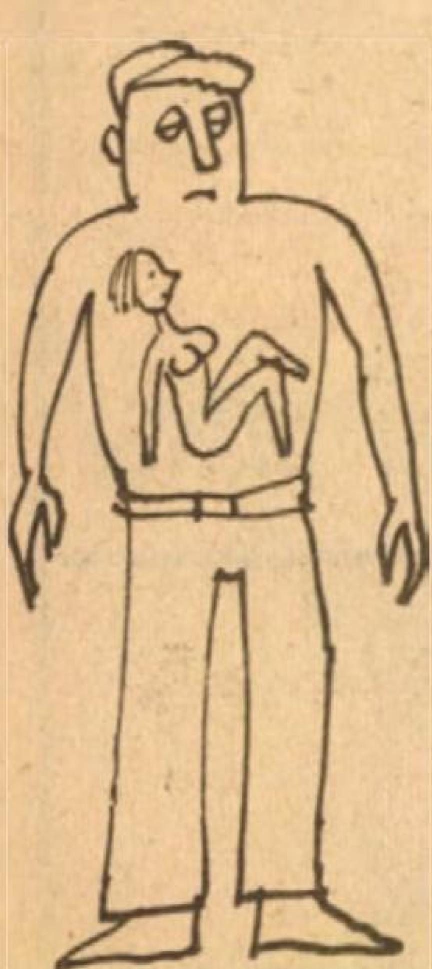
és dünnyögött egy igent... vagy nemet?
Hogy, kérem? — szólt ez újra, nyájasan.
S a válasz: — Ne tartson fel engemet!

Én álmélkodva kiáltok: — Hogyan?
Már itthon volnék? — A Szellem legyint
s mosollyal szól: — A látszat tán olyan,

de egy különbség figyelemre int.
Az igazság itt helycserét ajánlott:
akik bent voltak, azok vannak kint

s most ők tűrik a modortalanságot!

Lovászy Márton

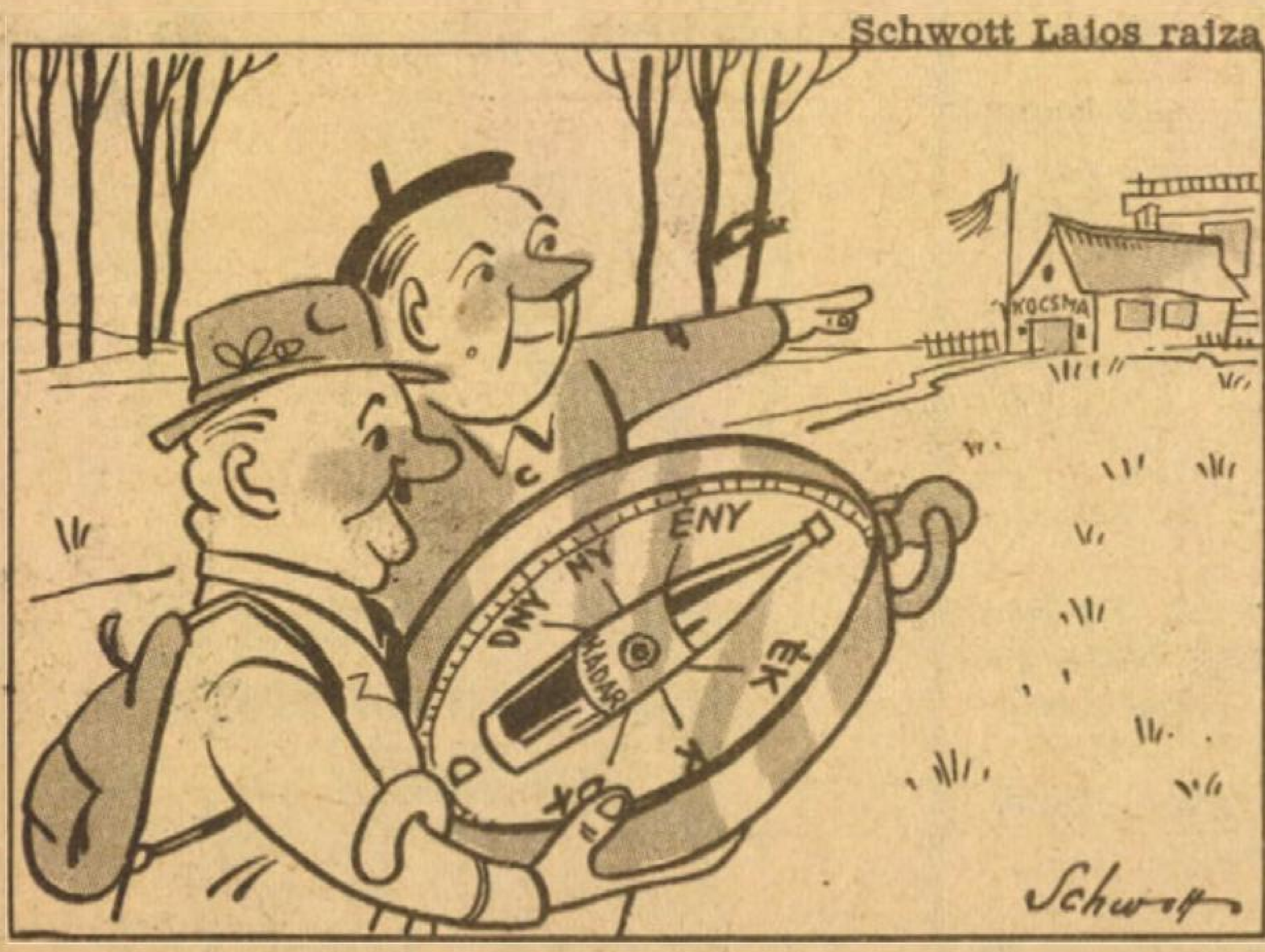

NEHÉZ MUNKAÜGYI KÉRDÉS

Mint az amerikai „National Guardian" című lap írja, nehéz helyzetben van a San Francisco-i munkaügyi egyeztető bizottság. Az egyik gyárból elbocsátottak egy szakmunkást, mivel az illető karjára egy meztelen nő volt tetoválva. A meglehetősen naturalista ábrázolás a gyárigazgatóság szerint zavaró hatással volt a nődolgozókra. Kijelentették, hogy az illetőt szívesen visszaveszik, ha a nőre legalább kis nadrágot és melltartót tetoválttat. Az egyeztető tárgyalások során a munkavállaló már egészen a fügefalevélig elment. Megegyezés még nem történt.

Őszi túra

Schwott Lajos rajza

– Jó úton vagyunk, csak menjünk az iránytű után!

Női dolgok

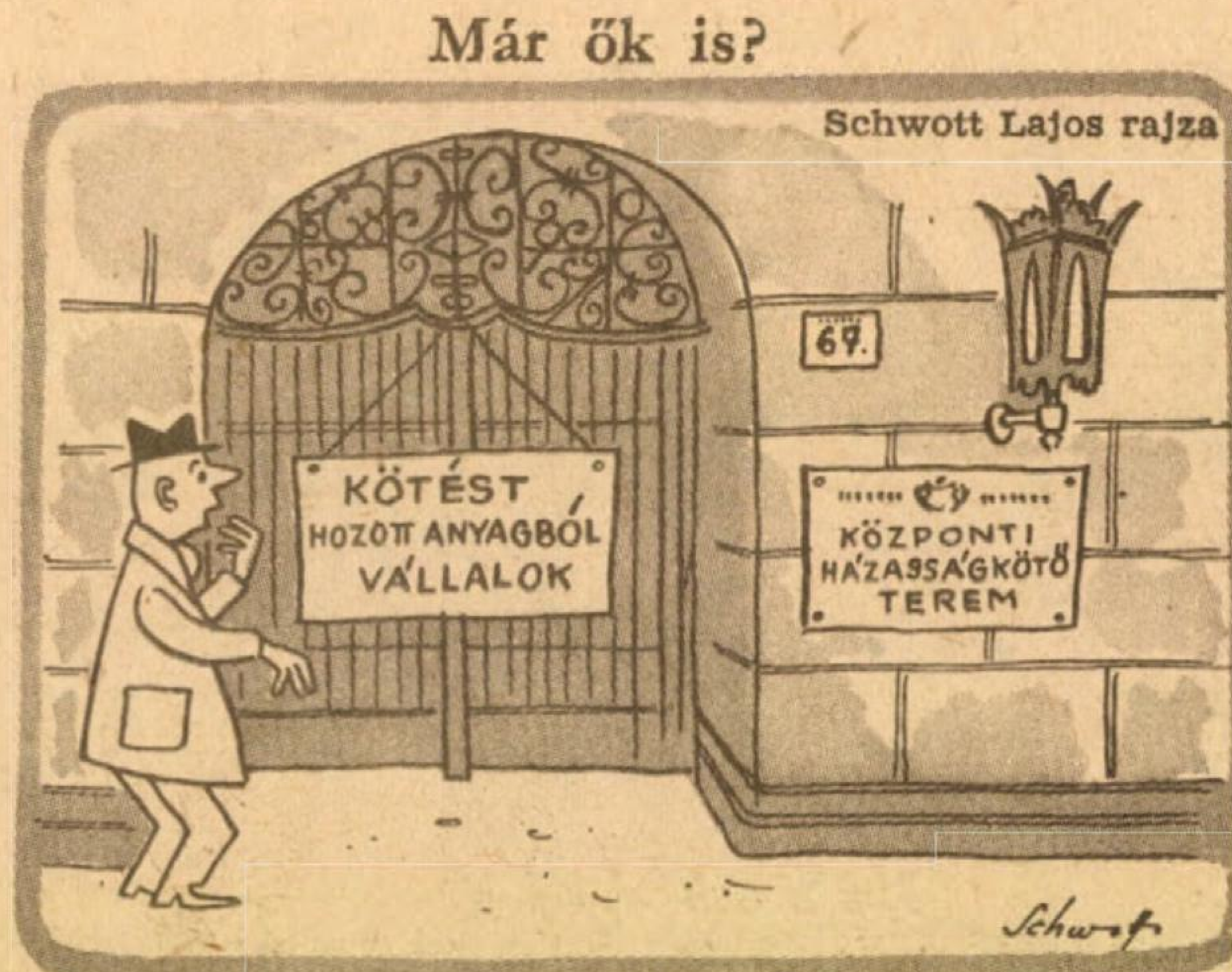
Vasvári Anna rajza

– Gyuszika, hogy maga milyen okos!

Már ők is?

Schwott Lajos rajza

Egy vállalati klubesten

Mészáros András rajza

– Ejnye, igazgató kartárs, ilyen sötét helyre hoz ki táncolni?

Üzemi történet

Schwott Lajos rajza

Így mulat egy diétás

Vasvári Anna rajza

– Ká-betűs főzeléket ide az asztalra!

Mintakép

A vállalat igazgatója az emelvényre lépett.

– Kartársak! – Nyitotta meg a röpgyűlést – kartársak, azért jöttünk össze, hogy meghatott szavakkal emlékezzünk meg a becsület mintaképéről, Szabó kartársról. Azok kedvéért, akik még nem tudnák, elmondom, hogy mexikói ügyfelünk, Ramiro Lopez ma délelőtt elvesztett a vállalatunk bejárata előtt, az utcán egy borítékban huszonnégyezerháromszáznegyven forintot és 50 fillért. Szabó kartárs akkor jött meg a minisztériumból, meglátta a borítékot, felvette – és odaadta a portás kartársnak. Gondolják meg, huszonnégyezerháromszáznegyven forint és 50 fillér egy borítékban, senki nem látta, senki nem tud róla, a pénz mellett nincs egy sor írás sem és Szabó kartárs mégsem tartotta meg ezt a pénzt, hanem becsületesen odaadta a portásnak és becsületesen jelentette nekem.

– Kartársak! Legyünk büszkék Szabó kartársunkra, akinek a becsületessége Ramiro Lopezt is meghatotta és ügyfelünk révén Mexikóban is elterjed majd a becsületesség híre. Éljen Szabó kartárs, a becsületesség mintaképe!

A teremben mindenki tapsolt. Az ünnepelt irult-pirult. Este azután, hogy beszámolt a történtekről a feleségének, szinte sírva magyarázta:

– Azt hittem, hogy a portás odanézett, mikor felvettem a borítékot...

Závori Lajos

Csalódás

Már két hete nem ír,
Oly szomorú vagyok,
Egyetlen sort sem ír,
Így telnek a napok.
Mért vagy ilyen hűtlen,
Rosszul bántam veled?
Úgy simultál hozzám
Itt a szívem felett.
Nem írsz egy betűt sem,
Mondd hát, mi az oka?
Töltőtollban így még
Nem csalódtam soha!

Galambos Szilveszter

E heti hirdetéseink

Nyíltan megmondom,

nekem az Aszlányi-könyv, a „Sok hűhó Emmiért" illusztrációi nem tetszettek. A harmincas években játszódó mulatságos regény főhőse Málnássy Gábor, hatszáz holdas földbirtokos, volt országgyűlési képviselő, bölcseleti dolgozatok szerzője. Egy barátja így jellemzi: nyugtalan, segíteni akar az embereken, de csak önmagán tud segíteni, tagja volt a parlamentnek, de úgy érezte magát, mint egy kaszinóban, írt néhány könyvet, amelyről a barátai meggyőződés nélkül jókat írtak, ellenségei pedig meggyőződés nélkül rosszat. Málnássy művelt, szellemes ember, humora is van és paradoxonjainak se szeri, se száma. Már nem fiatal ember, kicsit elpuhult, fehér és lomha, de azért még mindig tetszik a nőknek. Emminek is tetszik, a bolondos kis hősnőnek, a harmadéves filozopternek, aki pedig a leánya lehetne Málnássynak.

Mindezeket azért tartottam szükségesnek előrebocsátani, hogy az olvasó képet alkothasson magának a regény hőséről, Málnássy úrról és ha sikerült képet alkotnia magának, akkor nézze meg Szenes Zsuzsa rajzát ugyanerről a férfiúról. Íme, ahogy az illusztrátor elképzelte az öregedő Don Juant:

Amikor megláttam a rajzot, a következő kérdések vetődtek fel bennem:

Ez a Fuzsita-frizurás gnóm akarja meghódítani Emmát, a makrancos, üde, ifjú virágszálat?

Elképzelhető, hogy ez az ember, akit önök látnak, bölcseleti dolgozatokat írt?

Ilyen volt a harmincas években egy dzsentri?

Feltételezhető erről a majomról, hogy ki tud találni egyetlen egy paradoxont is?

Ez a szőrmókus tetszik a nőknek?

Bevallom őszintén, én szigorú nem-mel válaszoltam ezekre a kérdésekre. Azt hiszem, Aszlányi sem ilyennek képzelte el Málnássy Gábort, de az sem, aki elolvasta a regényt.

Én elolvastam.

(m. gy.)

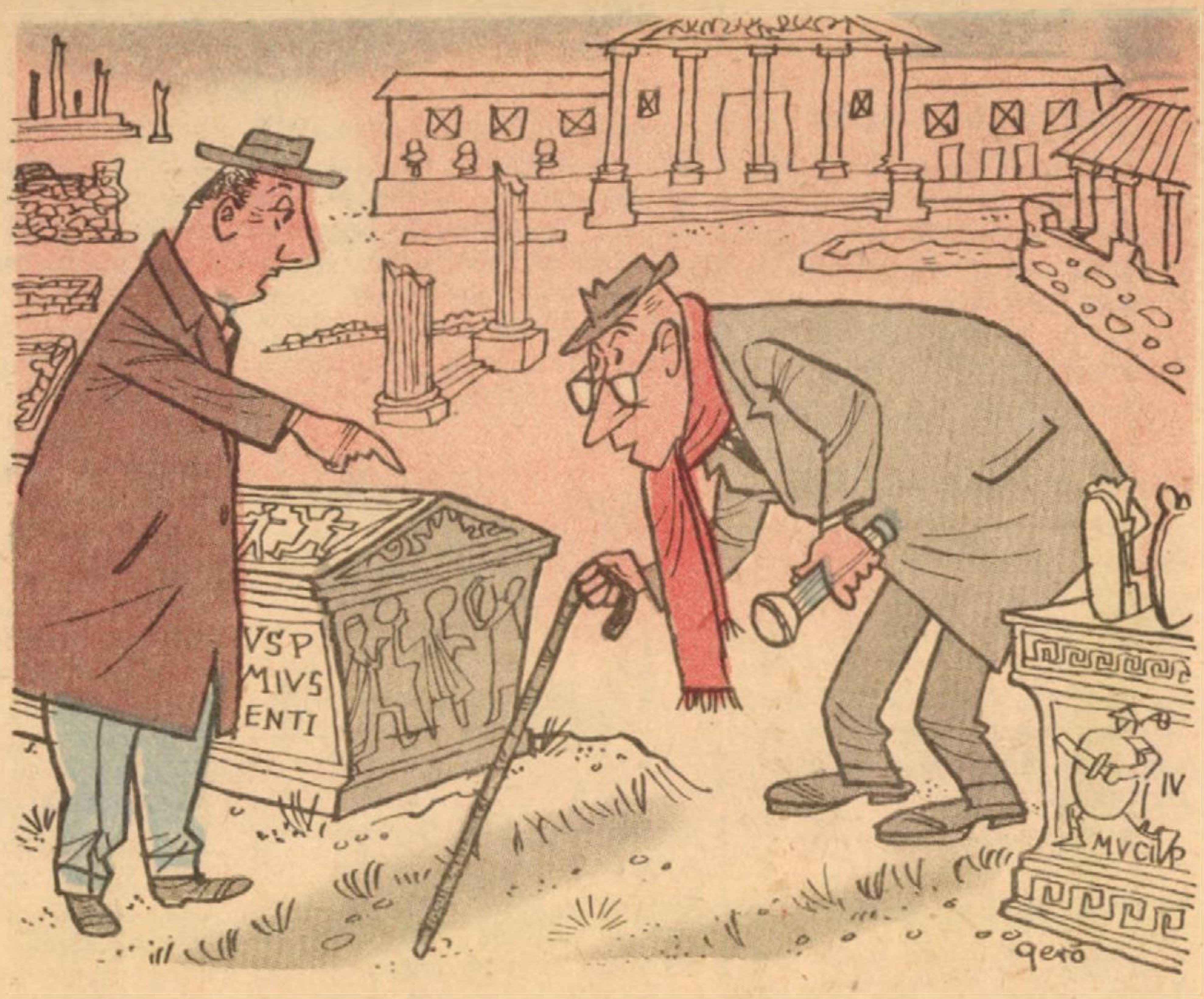
Vérnyomás-automata

Ami eddig a karikaturisták tréfája volt, az komoly valósággá vált Amerikában. Mint a londoni „Daily Mirror" amerikai tudósítója jelenti, rövidesen megjelenik az amerikai nagyvárosok utcáján a vérnyomásmérő automata. Az illető bedugja a karját az automatába, bedob 20 centet és a készülék megmondja, hogy mennyi a vérnyomása.

Már nem merünk vörösvérsejtszámláló és vakbélkivevő automatát rajzolni, mert élelmes üzletemberek megvalósítják.

Aquincumban

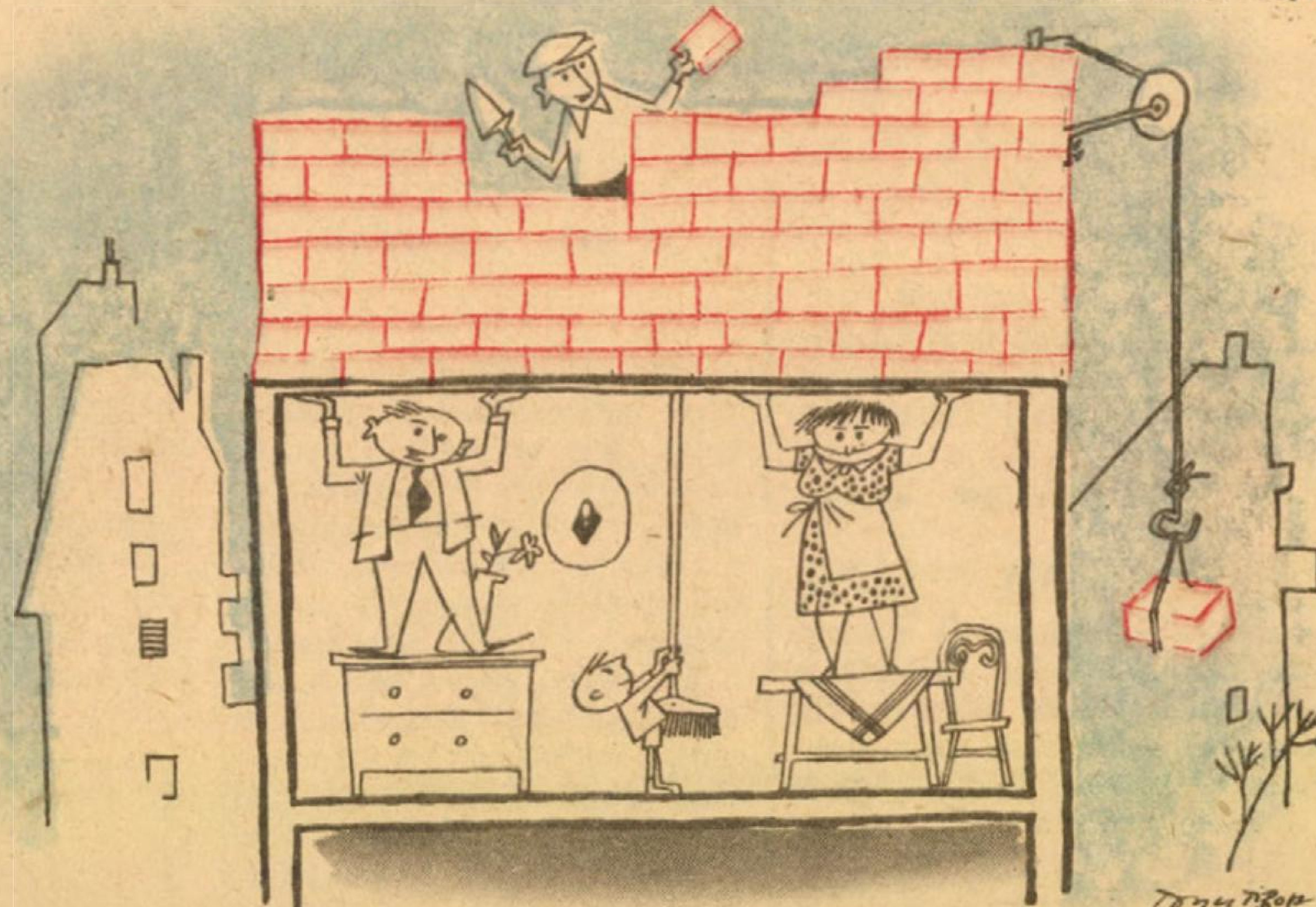
Gerő Sándor rajza

– Mit keres itt?
– Hátha találok egy-két sestertiust... karácsony előtt minden fillérre szükség van...

Emeletráépítés

Toncz Tibor rajza

Egyszerűsített eljárás

Gerő Sándor rajza

Késővicc

(Régi lapokból idézünk)

Egyszerű az egész

. . . József Ferenc királyi herceg tegnap tartott beszédében bátran és határozottan követeli a hitleri elvek megvalósítását. Nem is lehet már vita a körül, hogyan és mikor csináljuk. Csak egyszerűen el kell kezdeni.

(Pesti Újság, 1941. III. 11.)

Az a jóságos Hitler

. . . Hitler Adolf minden érző ember szívében megpendíti a szeretet húrjait, mert Hitler vezérből szeretet árad. Az igaz, hogy e szeretet mindenekelőtt az ő népét illeti, de ebből az egyetlen igazi értékből oly sok van neki, hogy még nekünk is jut belőle . . .

(A Nép, 1943. IV. 22.)

A bárónő ruhái

Székely Jánosné, MÁV felügyelő özvegye kérdi Hatvany Lili bárónőtől:

– Valamelyik lapban azt olvastam, hogy Méltóságos Asszony csak egyszer vesz fel egy ruhát, aztán rögtön elajándékozza, vagy eladja. Nagyon kérem, – ha a hír igaz, – adjon el lányom részére is egy toilettet.

Hatvany Lili válasza:

– Örülök, hogy a híresztelést megcáfolhatom. Az idei telet például négy estélyi ruhával húzom ki!

(Színházi Élet, 1930. II. 2.)

Ki akar tömör szakállt?

Én Csillag Anna, 185 centiméter hosszú Loreley hajamat az általam feltalált hajkenőcs 14 hónapos használata után nyertem. Uraknak erős, tömör szakállnövést biztosít.

(Pesti Napló, 1901. dec. 7.)

A technika csodája

Automobil a Tátrában. Az automobil karriert csinál. Eddig még csak a sík földön próbálták meg állandó közlekedését, most pedig úgy látszik, hegyes-völgyes vidéken is hallatni fogja sajátságos pőfögő hangját. Mint lőcsei levelezőnk írja, kilátás van arra, hogy a Csorba tótól Tátralomnicig terjedő útvonalon hajlított kábellel ellátott vezetékes automobil fog közlekedni.

(Pesti Napló. 1902. III. 4.)

Le a bürokráciával!

A makacs asztali

Gyakran étkezem vendéglőben, ennélfogva gyakran elszórakozom a vendéglők különböző sószóróival. Legutóbb egy szegedi csárdában szórakoztam egy aprócskát, amit csak azért mondok el, mert tipikus. Bemenvén a csárdába, ahol némi helykeresés és némi pincérvárás után együltömben megettem egy remekbe főtt hallevest. Utána villázni kezdtem a tejfölös túrós csuszát. Az első villarakománynál úgy értékeltem a csuszát, hogy egy kicsit sótalan. Az enyhe sótlanság leküzdése érdekében megragadtam az asztalon ágaskodó sótartók egyikét és gyengéden megráztam a csusza fölött. Nem sózott. Megráztam, mint Krisztus a vargát, még így se sózott. Rossz ez a szóró, gondoltam és megragadtam a másikat. Mielőtt sózni próbáltam volna, odavereget-tem jól az asztalhoz, hogy rendet tanuljon, aztán rázogattam gyengéden, majd erélyesen, de nem sikerült szórásra bírni. A nagy kopogásra felzárkózott mellém a főpincér, kivette a kezemből az agyondögönyözött sószórót, letekerte a kupakját: kiöntött egy adag sót a tányér szélére és felbiztatott, hogy sózzam nyakon a tejfelest. Nyakonsóztam.

Amíg én eszegettem a most már inyemhez igazított túrós csuszát, vendéglátóm magyarázgatni kezdte nekem, hogy ezek a sószórók az asztali sót könnyedén ki tudják szóratni magukból, de a konyhasóval képtelenek megbirkózni. – Hátha ilyen finnyásak ezek a sószórók, miért nem táplálják őket asztali sóval? – Azt kapnak ezek, kérem, viszonzá vendéglátóm, – csak az a baj, hogy az a só, amit „asztali" címen hoznak forgalomba, manapság bizony még csak a közönséges konyhasó nívóján mozog.

Állításának alátámasztására kihozott a raktárból egy eredeti csomagolású asztalit, amiből aztán közösen megállapítottuk: könnyebb a tevének átjutnia a tű fokán, mint ennek a nagyszemű asztalinak a sószórón.

(bernáth)

A ház kegyelmet kapott — a lakók nem!

(Nem mese)

Élt a Thököly úton egy szegény halálraítélt ház, harmincegyes számot viselt a nyomorult. Évek óta lebontásra volt ítélve, ezért a Házkezelőségen a lakók utolsó kívánságait sem teljesítették, mivelhogy a HKI előtt egy krajcárt sem ért már a ház élete. Ám a ház a nyáron váratlanul kegyelmet kapott, befestették a Thököly útra néző frontját és ezzel életfogytiglani lakásra ítélték a benne lakókat. A kegyelmet kapott ház ilyen módon siralomházzá alakult át, a belépőt oly siralmas állapotok fogadják. Miután a házaknak általában négy oldaluk van s ebből a Thököly út 31-en egyet tataroztak, három oldala még csak vakolva sincs, úgy hogy a lakószobák falai átnedvesednek és a házfalból kilátszó vízcsapok az első fagyra befagynak. Ezenfelül már csak az üvegezés hiányzik az épületen. (A kapuja olyan kapu, amely nem a kapuban van, hanem a ház hátához van támasztva, mint egy vak-kapu.) A kegyelmet kapott ház maga is érzi keserű helyzetét és ezért önkezével próbál véget vetni életének: időnként a mélységbe vet magából egy-egy téglányi faldarabot, a ház mellett eljárók őszinte megdöbbenésére.

Lelkiismeretlen dolog a „szemre" most már elviselhető ház lakóit tél előtt ilyen keserves helyzetbe hozni, benne hagyni pedig még lelkiismeretlenebb . . .

s. p.

Pék

Pék. Milyen egyszerű hárombetűs szó és milyen kifejező! Mégis azt olvasom egy péküzlet felett a cégtáblán: „A Kerületi Sütőipari Vállalat Minta Sütőüzemének 1. számú fiókja." Három betű helyett négy sor. És olvasom azt is, hogy: „Műszaki árukat értékesítő Vállalat golyóscsapágy elosztó részlege". Nem lenne egyszerűbb ez az egy szó: „Golyóscsapágy"? Hiszen mindenki amúgy is tudná, hogy a golyóscsapágyakat nem a Virágért Vállalat árusítja. És ha már leírtam ezt a szót, „Virágért", nem tudom elhallgatni, hogy ennek a szónak sincs semmi értelme. Tudva tudom, hogy a Virágértékesítő rövidítéséről van szó, de miért kell mindent „értékesíteni"? El is lehet adni . . . Mért nem jó az, hogy „virágüzlet"? Vagy teszem azt: „virágkereskedés." Milyen izgalmasan újszerű lenne! Ez a Virágért úgy hangzik, hogy elmentem a „virágért", húsz forintot adtam a „virágért".

Most pedig sietek ezt a levelet feladni a postára, pontosabban: a levél, pénz és táviratok továbbítását szolgáló állami vállalat 4-es számú üzemének 8-as számú ablakához.

(sti)

Ludas Matyi postájából

Az „Új seprű jól seper" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a termelést végző Erdei Termékeket Feldolgozó és Értékesítő Vállalat csak december első hetében tudja szállítani a megrendelt nyírfa-seprűket.

Bp. Főv. Tan. VB.
Iparcikk Keresk. Iroda

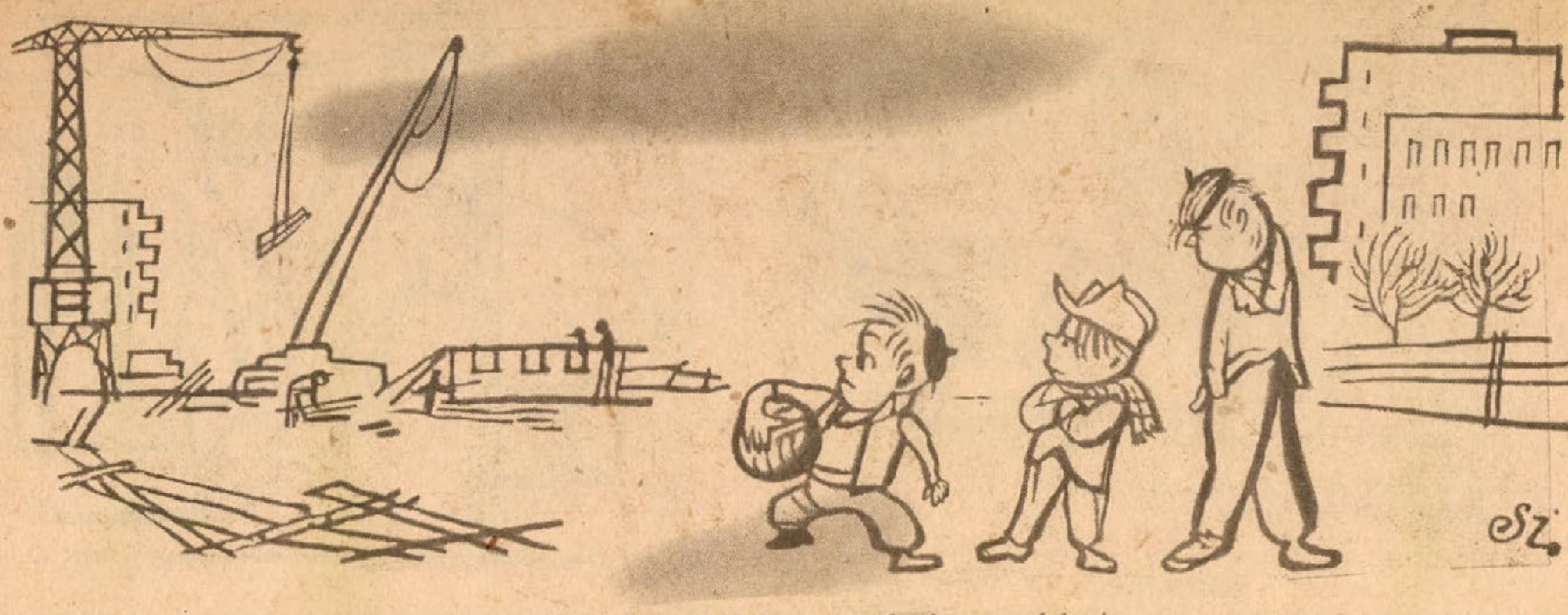
Csoportos esküvő a divat

– Sajnálom. Húsz párnál kevesebbet nem eskétek!

A második ötéves tervben: 250 000 új lakás

Szűr-Szabó József rajza

– És mi lesz az ifjúsági sporttal? Sorra veszik el a grundokat!

A humor Könyvéből

KARINTHY FRIGYES „háztáji” törzskávéháza a Hadik kávéház volt, a Lágymányos elején. Egyszer valamelyik Hadik gróf névbitorlás címén pert indított a kávés ellen. A tulaj többek közt Karinthyt is megkérdezte, milyen új nevet adjon patinás kávéházának, ha a bíróság történetesen eltiltja a régi névtől. Az író kapásból rávágta az új firmát:

– Hadikávéház.

STOKOWSKI, a világhírű amerikai karmester házasságának hírét Greta Garbóval az 1938-as sajtó hol megerősítette, hol cáfolta. Egyik lap szerint a héten esküsznek, a másik szerint nem is ismerik egymást. Stokowskinak egy hollywoodi filmember barátja mindenesetre ezt a táviratot küldte:

„Akár igaz, akár nem – gratulálok!”

CSORTOS GYULA egyszer a neves színpadi szerzővel együtt várakozott az igazgató szobájában, amíg az házon kívül volt. Közben megszólalt a telefon, mire Csortos leemelte a kagylót s a szerző nevén jelentkezve, közölte, hogy az igazgató nincs benn.

A beszélgetés után a szerző csodálkozva kérdezte:

– Miért az én nevemen jelentkezett?

– Semmiség... csak egyszer életemben szerény akartam lenni.

LAKATOS LÁSZLÓT, az ismert színműírót felkereste egy ifjú szerző, átadta neki új darabjának kéziratát és kérte, hogy olvassa azt el. Lakatos teljesítette is a kérést és az elolvasás után így szólt:

– Véleményem szerint a hősnek a darab végén méreg helyett revolverrel kell öngyilkosságot elkövetnie.

– Miért? – kérdezte a fiatalember.

– Mert a lövés egyben felkelti a közönséget is – felelte Lakatos.

Tollhegyről

Tapintat

Méltóra sohse pazarolj
magasztaló szót; rontaná!
A méltatlannak mondj ilyet,
nagyobb szüksége van reá.

Célszerűség

Hogy hatni tudj, e célra jó
szó hasztalan, csak drága lom.
De messze szárnyal el szavad,
ha mit kimondtál, rágalom.

Súlyos hiba

Nagy baj, ha nem nyilvánvaló,
hogy jellemed hibája mi:
annak, akinek bűne nincs,
nem lehet megbocsátani!

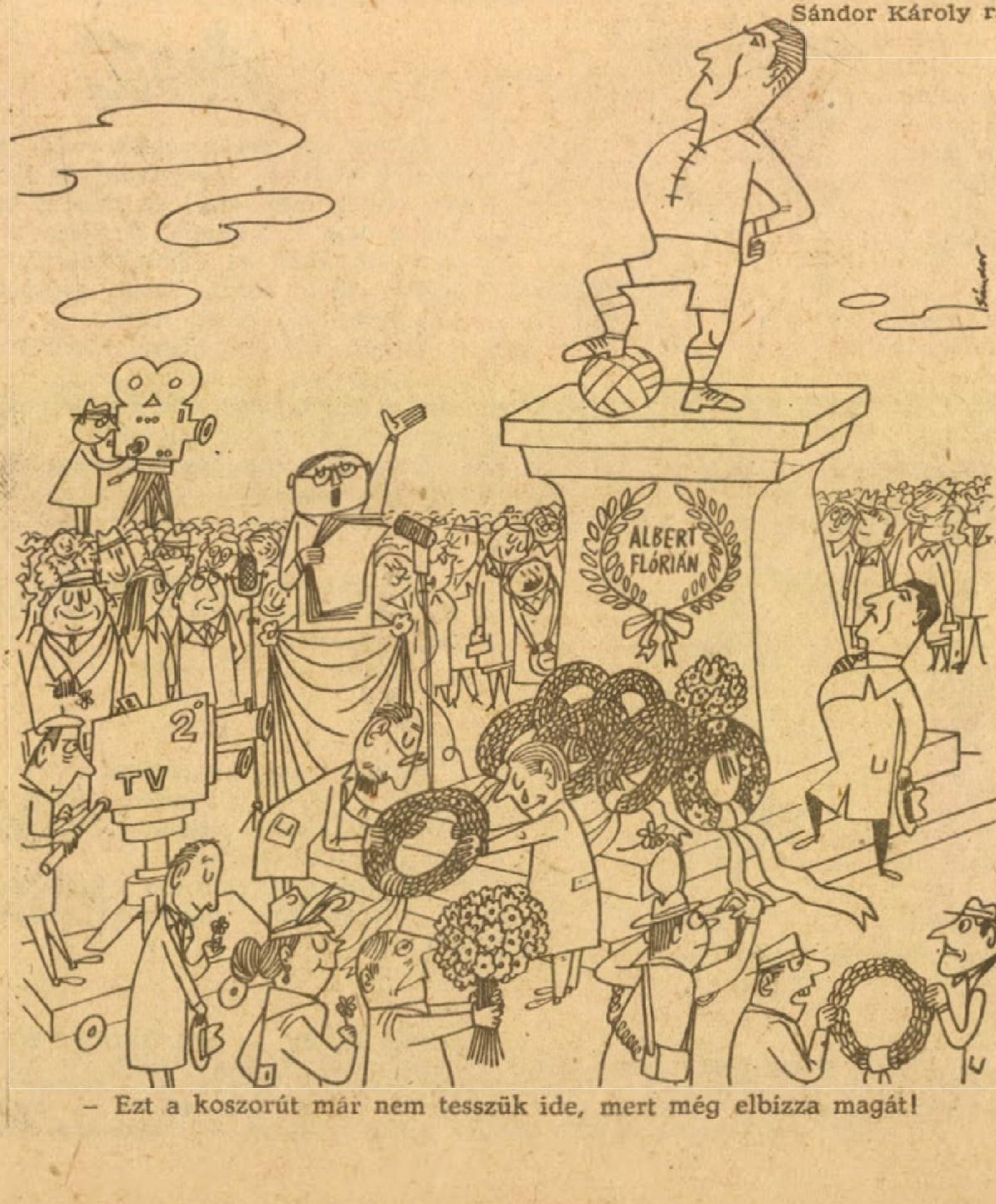
Intés óvatosságra

Vigyázz! Aki mocsokban él,
nem érzi ennen rossz szagát!
És nincs olyan gonosztevő,
ki föl nem menti enmagát!

Hollós Korvin Lajos

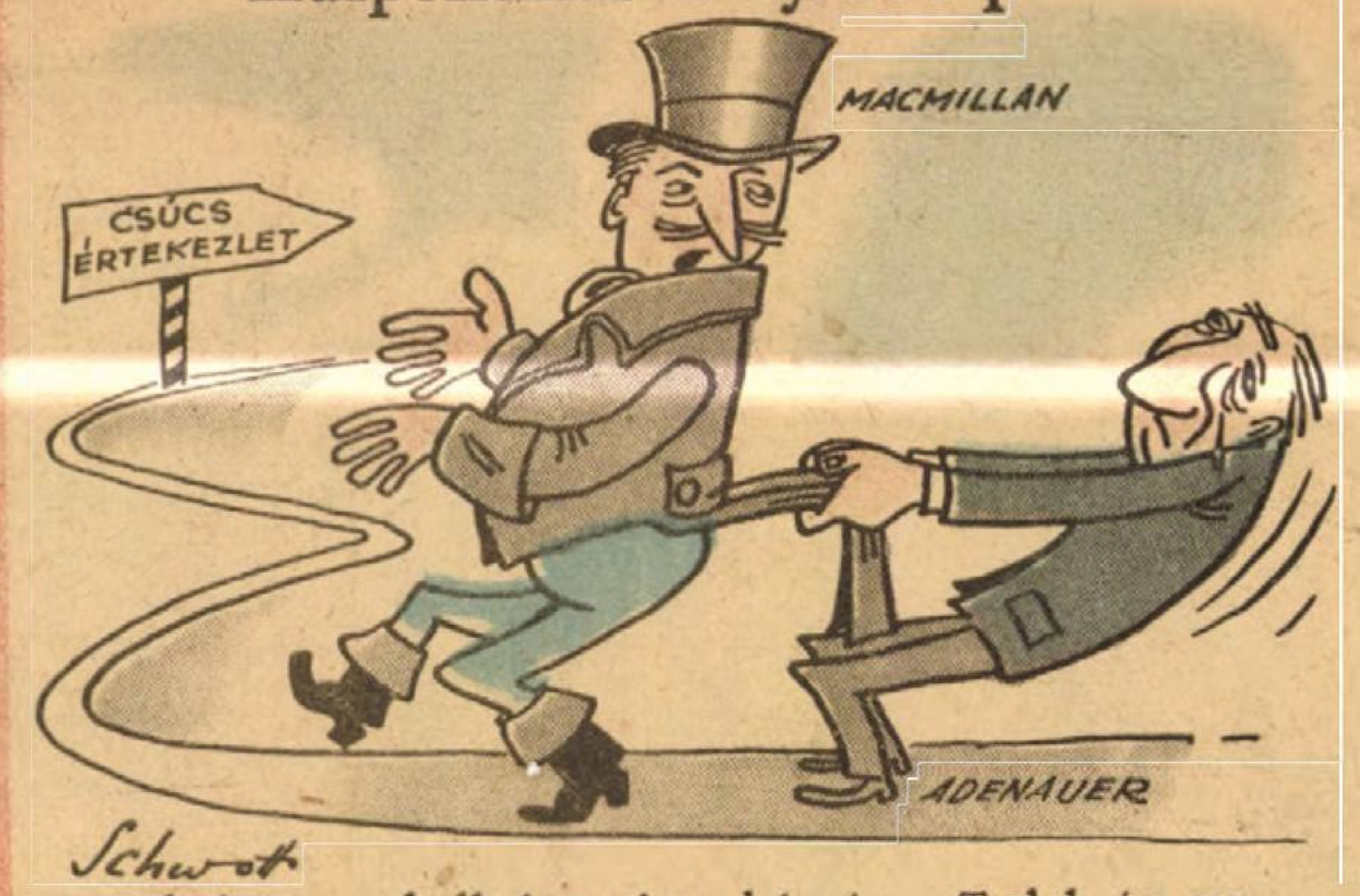
Nem túlzás egy kissé?

Sándor Károly rajza

– Ezt a koszorút már nem tesszük ide, mert még elbízza magát!

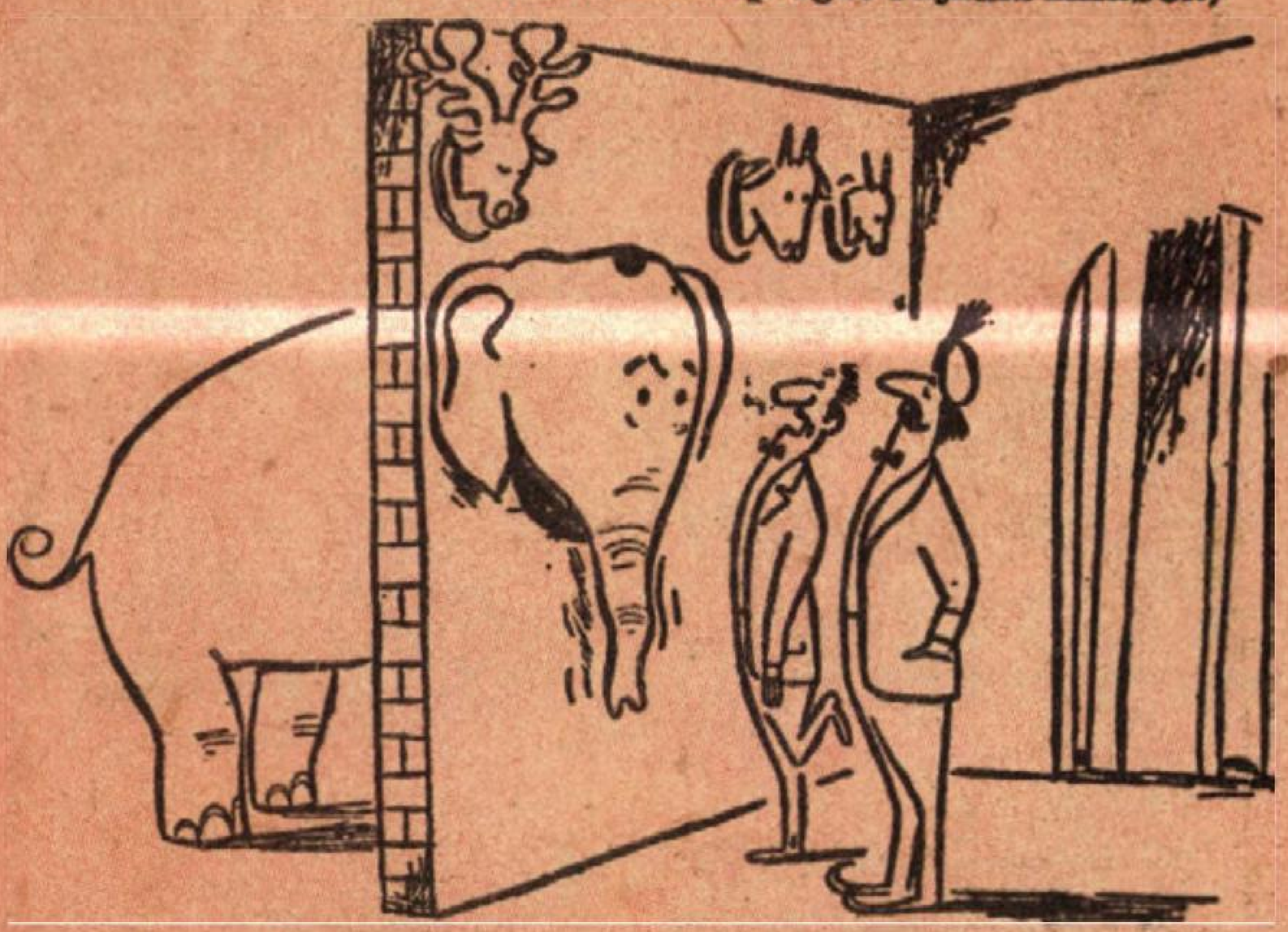
Külpolitikai helyzetkép

– Azért nem kell úgy visszahúzni ... Tudok én magamtól is lassan menni! ...

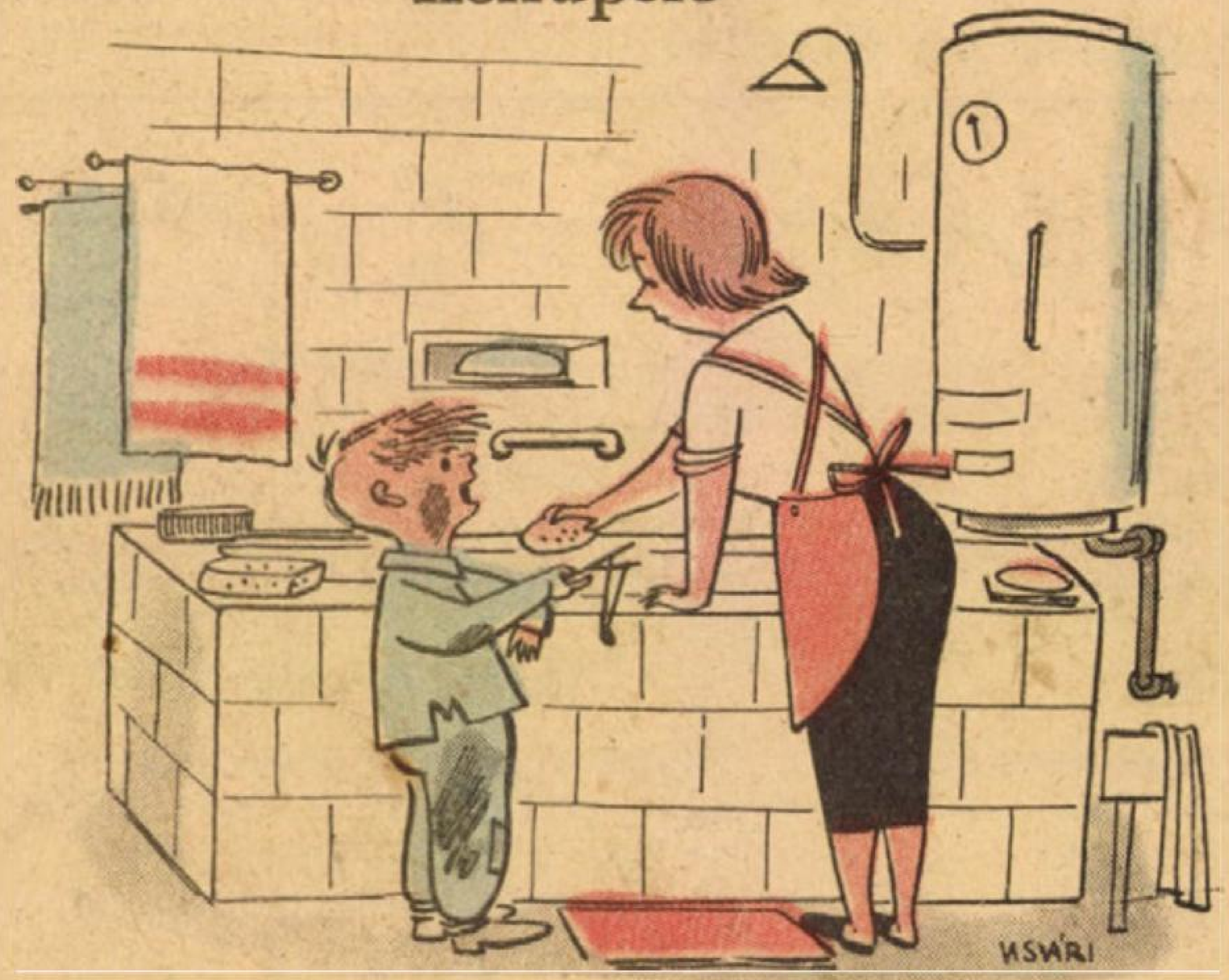
Importviccek

(A berlini Eulenspiegel rajzalbumából.)

– Hogy őszinte legyek, nem volt szívem lelőni ...

Korrupció

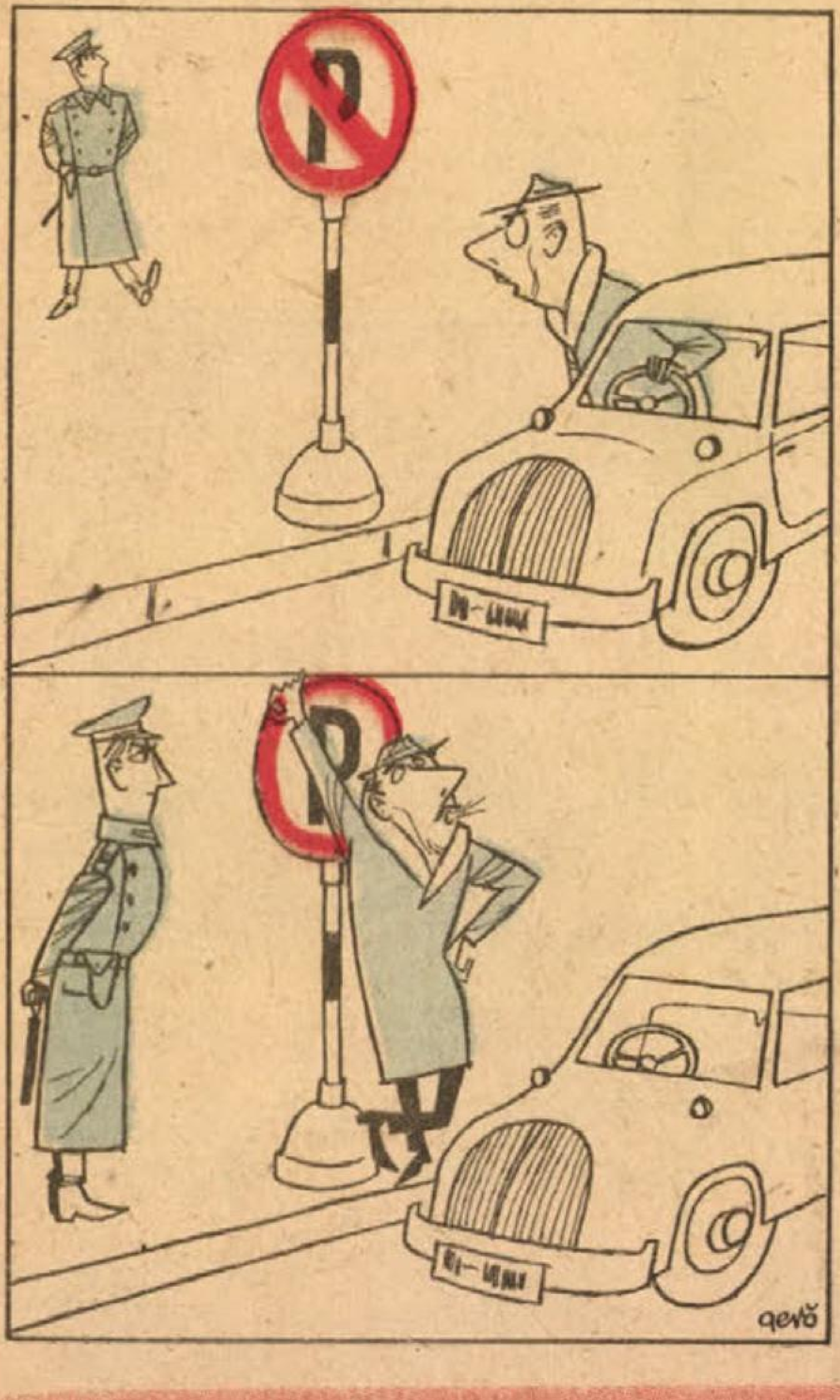

– Anyu, ha nem fürdetsz meg, neked adom a csúzlimat ...

– Gyerekek, hányszor mondtam már, hogy már nincs szükségünk rátok ...

Talán sikerül

Pesti tudósítónktól

Vettem egy fürdőszobába való ráállós személymérleget. Nagyszerű találmány! Az ember csak rááll és már biztosítva van a napi bosszúsága. Egyetlen kifogásom van csak az élénk zöldszínű készülék ellen: nincs benne perspektíva. Mindössze 125 kilóig mér.

És azután? Az életszínvonal további emelkedésére, élelmiszeriparunk fejlődésére, a cukrászipar rohamos előretörésére nem számítottak a gyártók?

Vagy talán van egy Különleges Mérlegek Áruháza is?

*

Egy önkritikus hölgy mutatott magáról fényképet, ezzel a figyelemreméltó megjegyzéssel:

– Rossz kép. Hasonlít.

*

Vannak még lemaradások ...

Egy előadást hallgattam végig, amely az atomfizikát is érintette. Feljegyeztem néhány gyöngyszemet:

„A proton körül forog a hidrogén ..."

„Egy poharat megtöltünk molekulákkal ..."

Végül az atombomba lényege:

„Kritikus tömegeket láncreakcióval összekötünk és az egészet lőporral felrobbantjuk."

Az az érzésem különben, hogy ez az utóbbi találmány főként a színészeknek rokonszenves, akik köztudomásúlag nem szeretik a kritikusokat, sem egyenként, sem tömegben.

F. L.

A LESZERELÉS akadálya

Az amerikai lapok ma is nagy terjedelemben foglalkoznak a teljes leszerelést ajánló szovjet javaslattal. A „The Daily Oklahoman" című lap szerkesztőségi cikkében komoly aggályok olvashatók. Az illető közíró a katonai akadémiák eltörlésének veszélyeire hívja fel a figyelmet:

„A katonai akadémiák eltörlése sok amerikai sportember számára elfogadhatatlan gondolat. Ez ugyanis azt jelentené, hogy elmaradna a Hadsereg–Haditengerészet főiskolai labdarúgó mérkőzés."

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.. 343—100, 142—220. — 59.8148 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.